

Ήπτάμενο

ΒΕΛΟΣ

8

Ο ΣΙΑΜ... ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ!

ΌΣΑΜ ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ

Μεταξύ....
Τετραπόδων!

Ο ΣΑΜ νοιώθει ένα παράξε-
νο μούδιασμα στα μέλη του
και καταλαβαίνει ότι κινδυ-
νεύει να τρελλαθή.

Δέν είναι και λίγο πράμα
όμως, πρέπει να ομολογήσω-
με, να έχη μπροστά του ένα..
γουρουνάκι μισοχωμένο στη
λάσπη κι' εκείνο να του μι-
λάη με φωνή ανθρώπινη! (*)

Στην αρχή τὸ κωμικὸ ἀγό-
ρι ἔχει μιὰ ἐλπίδα πὼς ὅλ'
αὐτὰ δὲν συμβαίνουν στὴν
πραγματικότητα καὶ ἀρχίζει
νὰ τσιμπιέται καὶ ν' ἀνοιγο-
κλείνῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ
χοροπηδῶν, ἀλλὰ στὸ τέλος
ἀναγκάζεται νὰ παραδεχτῇ,

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τέυχος: «Ἡ Κίρκη, ὁ Σάμ καὶ
...τὸ γουρουνάκι»!

πώς δὲν πρόκειται γιὰ ὄνειρο καὶ πὼς εἶναι ξύπνος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό.

Αὐτὴ ἡ διαπίστωσις, ὅπως καταλαβαίνει, ἀντὶ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ τὸν τρομάζει περισσότερο ἀκόμα.

Τὸ χρῶμα τοῦ ἔχει γίνεῖ σχεδὸν σὰν τοῦ χαρτιοῦ ἄσπρο.

Ὅσο γιὰ τὸ γούρουνάκι, τώρα, φαίνεται πὼς καταλαβαίνει κι' ἐκεῖνο πὼς κάτι δὲν πηγαίνει καλὰ μαζί του.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρωτᾷ με τὴν παράξενη λεπτὴ φωνούλα τοῦ. Μήπως εἶσαι ἀρρωστος;

— Ἐσὺ μ' ἀρρώστησες!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Σάμ χωρὶς περιστροφές. Καὶ ὅχι μόνο με ἀρρώστησες ἀλλὰ ὅπου νᾶναι θὰ με τρελλὰ νης κιόλας.

— Μὰ γιατί; Ἐγὼ δὲν θέλω τὸ κακό σου! Ἰσα - ἴσα πού σε βρίσκω καὶ πολὺ συμπαθητικό! Ξέρεις;... Ἐχω τὴν ιδέα, πὼς ἐσὺ κι' ἐγώ... δηλαδὴ ἐμεῖς οἱ δυὸ μοιάζομε! Δὲν νομίζεις;

— Ὅχι! Δὲν νομίζω καθόλου!, τσιρίζει ὁ Σάμ θυμωμένος. Δὲν νομίζω καθόλου - καθόλου! Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε καὶ νὰ νόμιζα! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς σοῦ πέρασε τέτοια τερατώδης ιδέα! Τὶ ὁμοιότητα μπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ μ' ἕνα... μ' ἕνα...

— Πές το!, τοῦ λέει τὸ γούρουνάκι εὐθυμα. Γιατί δὲν τὸ λές;

— Νά... Δηλαδὴ.... Νὰ μὴ νομίσῃς πὼς θέλω νὰ σε προσ

βάλλω, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου εἶσαι... εἶσαι... γουρούνι!

— Καὶ εἶπα ἐγὼ ὅχι; Ἄλλο τοῦτο πάλι! Γιατί φοβήθηκες πὼς θὰ με προσβάλῃς; Κανείς δὲν πρέπει νὰ πειράζεται ὅταν τοῦ λένε ἀκριβῶς αὐτὸ ποῦ εἶναι! Θὰ με ἔκανες νὰ θυμῶσω πραγματικά, ἂν μοῦ ἔλεγες πὼς εἶμαι κάτι ἄλλο καὶ ὅχι γουρούνι! Κάτι χειρότερο ἀπὸ γουρούνι — γιατί τότε θὰ ἦταν σὰν νὰ μ' ἔβριζες ἢ κάτι καλύτερο γιατί τότε θάταν ὀλοφάνερο πὼς θάχες διάθεσι νὰ με κοροϊδάῃς!

Τοῦ Σάμ τὰ πόδια ἔχουν ἀρχίσει νὰ λυγίζουν.

Αἰσθάνεται πάρα πολὺ ἄσχημα.

Ἡ τάσις πρὸς λιποθυμία ποῦ ἔχει ἐδῶ καὶ ἀρκετὴ ὥρα ὅσο πάει καὶ γίνεται πιὸ ἱσχυρή.

Καταλαβαίνει πὼς κινδυνεύει νὰ σωριαστῇ κάτω καὶ γι' αὐτό, γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ κάθεται μόνος του.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ γούρουνάκι δὲν φαίνεται νὰ δίνει σημασίαν στὴν κατάστασι τοῦ Σάμ καὶ συνεχίζει τὴ διάλεξί του:

— Θὰ θυμῶνα λόγου χάριν ἂν μ' ἔλεγες ἄλογο ἢ πάπα ἢ βεντούζα τῆς θάλασσας ἢ σαλιγκάρι! Θὰ ἦταν ὀλοφάνερη κοροϊδία ἂν μοῦ ἔλεγες πὼς δὲν εἶμαι γουρούνι παρὰ κανένα μαγικὸ βοτάνι: Ἀπήγανος, πικρόγυουρο, χαμομήλι ἢ ἄνθος τοῦ λωτοῦ! Θὰ γινόσουν ἐχθρὸς μου ἂν ἰσχυρίζοσουν πὼς εἶμαι σκαν

τζόχοιρος ἢ ἄσπρος ποντικὸς γιατί τὸν πρῶτο τὸν ἔχουν ἀνακατέμει κάκιστα μ' ἐμὰς τοὺς... καθαρόαιμους χοίρους χωρὶς νάχη τίποτα τὸ κοινὸ μαζί μας κι' ἐνῶ εἶναι καὶ γεμάτος με βρωμερὰ ἀγκάθια-ἐπικίνδυνος κακοποιὸς! Καὶ τὸν δεῦτερο τὸν ὀνομάζουν καὶ «Ἰνδικὸ χοιρίδιο»! Ἀπὸ ποῦ κι' ὥς ποῦ σὲ παρακαλῶ; Ἕνα ποντικάκι με ἄσπρη γούνα, χοιρίδιο! Ἀσφαλῶς στὶς Ἰνδίες θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα ἐπανάστασις! Ἐσένα φιλαράκο μου, θὰ σοῦ ἄρесе στὰ καλά - καθοῦμενα νὰ σοῦ πετούσανε κατὰμουτρα τὴν προσβολὴ πὼς εἶσαι ἀνθρωπος;

— Τί;... Τί;... Τί;... Τί;... κάνει ὁ φουκαρὰς ὁ Σάμ καὶ τὰ δόντια του ἔχουν ἀρχίσει νὰ χτυπᾶνε σὰν καστανιέτες.

— Λέω: Θὰ σοῦ ἄρесе νὰ σοῦ ποῦν πὼς εἶσαι ἀνθρωπος; Ὁχι, βέβαια! Δὲν πιστεύω γιὰ σένα πὼς ἔχεις λιγοσιὰ μυαλὰ μὲς στὸ κεφάλι σου! Φαίνεσαι ἰσορροπημένος ἀρκετά, γιὰ νὰ μὴ θῆς νάσαι τίποτα πιὸ πολὺ καὶ τίποτα πιὸ λίγο ἀπὸ αὐτὸ ποῦ εἶσαι!

— Καὶ τί... τί... τί εἶμαι; ψελλίζει ὁ Σάμ καὶ κρῦος ἰδρώτας ἀγωνίας κατακυλάει σ' ὅλο του τὸ κορμί.

— Τὸ τί εἶναι ὁ καθένας μας, τὸ κανονίζουν οἱ Θεοί! Ψέματα; Μποροῦμε ἐμεῖς τὰ πλάσματά τους, νὰ τοὺς πᾶμε κόντρα; Θὰ εἶναι σὰν νὰ σηκωθῇ ξαφνικὰ ἡ σαβίδα καὶ νὰ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι

τὸν μαραγκὸ ἐπειδὴ πήγε νὰ τὴν πλανίση καὶ νὰ τῆς δώσῃ σχῆμα! Δὲν ἔχω δίκιο;

— Πέ... πέ... πέ... πές μου τί εἶμαι, σὲ παρακαλῶ!, ψιθυρίζει τὸ ἀγόρι σβυσμένον.

— Ἄλλο κι' αὐτὸ πάλι! Ἐχεις ἀμφιβολίες γιὰ τὸ τί εἶσαι;

— Πολλές! Ἀπειρές! Ἐκατὸ χιλιάδες!

— Ἐκατὸ χιλιάδες!, ἐπαναλαμβάνει καὶ τὸ γουρουνάκι καὶ σφυρίζει με θαυμασμό. Ἄν σοῦ πῶ αὐτὸ ποῦ με ρωτᾷς, θὰ τίς λιγοστέψουμε κατὰ μία! Δὲν εἶναι κρίμα νὰ χαλάσουμε τέτοιο ὠραῖο, καταστρόγγυλο ἀριθμὸ; Ἐκατὸ χιλιάδες!

— Ὁχι, θέλω νὰ ξέρω τί εἶμαι!, φωνάζει σπαρακτικὰ ὁ Σάμ. Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ξέρω τί εἶμαι! Πές μου!

— Καλὰ!... Καλὰ!... Μὴν κάνης ἔτσι! Μπάα! Σὲ βλέπω ἐκνευρισμένο καὶ πολὺ φοβᾶμαι πὼς καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲν θὰ με πιστέψης! Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτ' παρὰξενο σοῦ ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό σου... Γιατί δὲν πᾶς νὰ δῇς μόνος σου τί εἶσαι, ὦστε νὰ πιστέψης τουλάχιστον ἐκεῖνο ποῦ θὰ σοῦ ποῦν τὰ μάτια σου;

— Νὰ πάω; Ποῦ νὰ πάω;

— Νά, σ' ἐκείνη τὴ λιμνοῦλα εἶναι ἕνας καθρέφτης, μέσα σὲ ὀλόχρυση κορνίζα! Πάνε νὰ κυττάξῃς τὰ μούτρα σου! Δὲν εἶναι καλὴ ιδέα; Καὶ ὅταν δῇς, γύρισε νὰ μοῦ

πῆς κι' ἔμένα μήπως ἔχω κάνει λάθος, ναί;

Ὁ Σάμι κουνάει τὸ κεφάλι του καταφατικά καὶ τόση εἶναι ἡ βιασύνη του καὶ ἡ λαχτάρα τῆς καρδιάς του, ποὺ εἶσι ὅπως κάθεται κάτω, δὲν σκέφτεται νὰ σηκωθῇ παρὰ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα κατὰ τὴν τεχνητὴ λημνούλα, ποὺ τοῦ ἔχει πῆ τὸ γουρουνάκι.

Ἡ ἀπόστασι δὲν εἶναι καθόλου μεγάλη κι' ἔτσι δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ.

Κυττάζει στὸν καθρέφτη, ποὺ ἔχει πραγματικὰ μιὰ ὑπέροχα σκαλισμένη ὀλόχρουση κορνίζα καί... ἀλλο! θωρίζει.

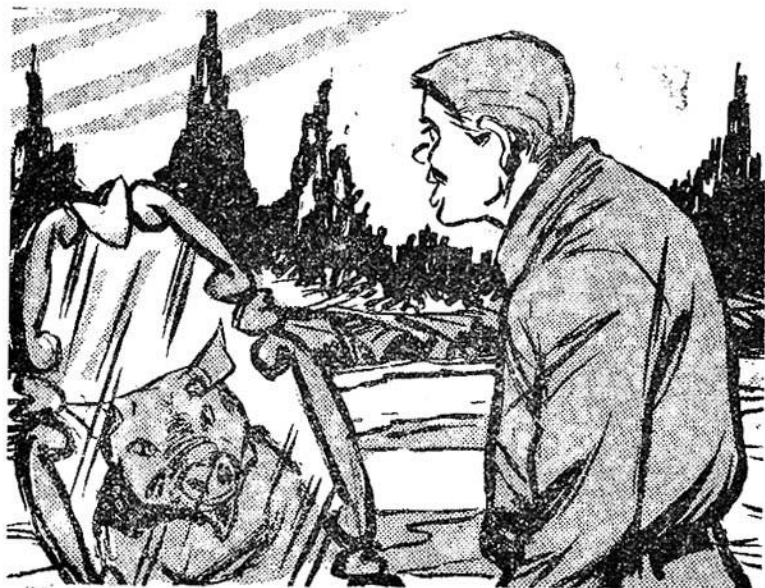
Μέσα ἀπὸ τὸ κρυστάλλινὸ βλέπει νὰ τὸν κυττάζῃ ἕνα τετράπαχο γουρουνάκι μὲ τὰ ὀλοστράγγυλα ματάκια του, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μόνια ποὺ κάτι τοῦ θυμίζουν ἀπὸ... τὸν παλιὸ Σάμι!

Ἐχει μιὰ μυτερὴ μακρυὰ μουσούδα ποὺ τελειώνει σὲ μιὰ στρογγυλὴ πλακίτσα μὲ δυὸ τρύπες, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ... τὰ καινούργια του ρουθούνια!

Στέκεται μαρμαρωμένος γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ καρδιά του ἔχει παγώσει.

Στὸ τέλος περισσότερο πεθαμένος παρὰ ζωντανὸς ἀπὸ

— Περύεργο λέει, ἔγινα γουρουνί;

— Τί γυρεύετε στο κτήμα του σέρ Χέρμπερτ Ουΐλκοξ;

τὴν ἀπάγωνσι στρέφει καὶ ξαναγυρίζει μετὰ τὰ τέσσερα κοντὰ στὸ «ἄλλο γουρουνάκι», ποὺ τὸν περιμένει πάντοτε στὴν ἴδια θάλασσα, μισοχωμένο μέσα στὴ λάσπη του.

— Λοπόν; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνο. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ἂν ξέρης τώρα πιά, τί εἶσαι;

— Εἶ... εἶ... εἶμαι γουρουνάκι!, ψελλίζει ὁ Σάμ με ἐλκρινεῖα.

— Κι' ἐγώ!, τοῦ λέει ἐκεῖνο ζωηρά. Θές νὰ γίνωμε φίλοι; Θὰ σ' ἀφήσω νὰ καθῆς καὶ στὴ λάσπη μου!

— Φίλοι γινόμαστε!, τοῦ λέει ὁ Σάμ ποὺ ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ τὸ παίρνῃ κάπως φι-

λοσοφικώτερα τὸ πράγμα. Γιὰ νὰ καθῆσω ὅμως στὴ λάσπη σου ὅμως ὄχι. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ πάνω στὰ χορταράκια στὴν ὄχθη,... Ξέρεις, κι' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν... δηλαδή ἤμουν... Τέλος πάντων! Γεγονὸς εἶναι πὼς ἔχω μιὰ ἀδυναμία πὲς ἢ ὅπως ἀλλοιῶς θέλεις ὀνόμα σέ τὴν μετὰ τὴν καθαριότητα!

— Καθαριότητα!, κάνει τὸ ... κανονικὸ γουρουνάκι μέσ' ἀπὸ τὴ λάσπη του. ὦ Θεοί! Τί ἀναξιοπρέπεια! Καλὲ πὼς ἀντέχεις νὰ εἶσαι καθαρὸς; Δὲν... δὲν συχαίνεσαι; Ἀλλὰ ... ἀφοῦ συμφωνήσαμε νὰ γίνωμε φίλοι δὲν πρέπει νὰ σοῦ

μιλάω έτσι! Είμαι υποχρεωμένος να σ' αγαπάω με τὰ ελαττώματά σου! Ἀλήθεια πῶς σέ λένε;

— Σάμ...

— Σάμ; Χί χί χί! Πρώτη μου φορά ἀκούω τέτοιο ὄνομα στὸν κύκλο μας! Θὰ φανῇ πολὺ ἀστεῖο καὶ στὰ ἄλλα γνωστά μας γουρουνάκια πού κατοικοῦν στὶς γειτονικὲς λασπολακκούδες! «Σάμ - Σάμ - Σάμ!» Σὰν νὰ μασουλάς τριφύλλι εἶναι, ὅταν τὸ λὲς συνεχεῖς!

— Ἐσένα πῶς σέ λένε; ρωτᾷ τὸ κωμικὸ ἀγόρι ἐκνευρισμένο.

— Πίγκο!

Καὶ ὁ Σάμ κι' ὁ Πίγκο ἀρχίζουν γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμη τὴ συζητήσι τους ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ ἴδουμε τί ἔχει ἀπογίνει καὶ ὁ Πέτρος τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πού μετὰ τὴ βοήθεια τῆς μηχανῆς πού ταξιθεύει στὸν Χρόνο, ἔχει βρεθῇ μέσα σέ μὰ μυθικὴ σπηλα τῆς Μάγισσας Κίρκης...

Τὸ νησι
τῶν θαυμάτων

Ο ΠΕΤΡΟΣ φθάνει πολὺ ἀργότερα στὴ σπηλιά τῆς Κίρκης ἀπὸ τὴν ὥρα πού ὁ ἀγαπημένος του σύντροφος ὁ Σάμ ἔφθασε στή... λασπολακκούδα τοῦ Πίγκο γιατί αὐτὸς περιπλανήθηκε ὥρες ὁλόκληρες μέσα στὸ κατῳφύτο νησι καὶ προχωροῦσε ὅπως εἶδαμε σιγά - σιγά σὰν μεθυσμένος, μέσα σ' ἐκείνη τὴ χαράδρα,

μὲ τὴν ἀγρία, ὑποβλητικὴ ὁμορφιά.

Ὅπως ξέρουμε ὑτάθηκε πλάι της, τὴν ὥρα πού κυττούσε σ' ἐκεῖνο τὸν πελώριο μαγικὸ καθρέφτη καὶ τῆς εἶπε:

— Χαίρε Κίρκη!

Ἡ θρυλικὴ μάγισσα πού ἡ ἱστορία λέει πῶς μάγεψε τοὺς συντρόφους τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰθάκης, τοῦ πανούργου Ὀδυσσεά καὶ τοὺς ἔκανε γουρουνάκια καὶ πῶς μάγεψε κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, ἀτρόμητο καὶ πολυμήχανο ἄνδρα καὶ τὸν κράτησε καιρὸ στὸ νησί της, αἰχμάλωτο τῶν θεληγῶν τῆς δείχνει ἔκπληξι στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγοριοῦ καὶ παρατηρεῖ τὸν Πέτρο ἀνήσυχη κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Κίρκη!, ψελλίζει μόνη της. Πῶς ξέρεις τ' ὄνομά μου;

— Ἡ φήμη σου ἔχει ἀπλωθῇ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου!, ἀποκρίνεται μηχανικὰ τὸ λυγρόκορμο ἀγόρι. Κανεὶς δὲν ὑπάρχει πού νὰ μὴν ξέρη τ' ὄνομά σου σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ!

— Τὰ παραλές!, κάνει θυμωμένη. Νομίζω πῶς με πειράζεις!... Ναί! Μὲ κοροιδεύεις, νεαροῦ μου! Αὐτὸ εἶναι!... Δὲν ἔχεις ζαλιστὴ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἀρώματα καὶ τὴ μουσικὴ... καί... καὶ εἶσαι καὶ πολὺ νέος, γιὰ νὰ ζαλιστῇς ὅσο πρέπει ἀπὸ μένα!...

Χτυπάει τὰ χέρια της μὲ θυμὸ κι' αὐτὸ κάνει τὸν Πέτρο νὰ τιναχτῇ παραξενεμένος

καί ν' ανοίξη διάπλατα τὰ μάτια του.

Ήταν πραγματικά ύπνωτισμένος τόσο ὥρα, ὅμως τώρα με τὶς φωνὲς τῆς Κίρκης καί μ' ἐκεῖνο τὸ χτύπημα τῶν χερῶν της, μπρὸς τὰ μάτια του, ὅλη ἡ μαγεία ἔφυγε πάνω ἀπὸ τὰ βλέφαρά του καὶ τὴν κυττάζει σὰν νὰ τὴν βλέπει γιὰ πρώτη φορά.

Τὰ γουρλωμένα μάτια του περιεργάζονται ὁλόγυρα τὴν ἐκπληκτικὴ ἐκείνη κι' ἀπέραντη σπηλιὰ μέσα στὴν ὁποία βρίσκεται.

Βλέπει τὸν τεράστιο καθρέφτη καὶ μέσα σ' αὐτὸν δὲν καθρεφτίζεται ὁ ἴδιος κι' ἡ Κίρκη, παρὰ ἐκεῖνο τὸ ἱστιοφόρο ποὺ παραδέρνει πάντω στ' ἀγριεμένα κύματα.

Γιὰ πρώτη φορὰ συλλογίζεται τὰ λόγια της καὶ καταλαβαίνει ἀπ' αὐτὰ πὼς ἡ γυναίκα ἐκείνη ὡς τώρα κρατοῦσε αἰχμάλωτη τὴ σκέψι του με διάφορα τεχνάσματα ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ἐκεῖνα τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα ποὺ εὐώδιαζαν ὁλόκληρο τὸ νησί καθὼς καὶ ἡ γλυκεῖά του σικὴ ποὺ πλανιόταν ἀνάλαφρα στὸν ἀέρα.

Τρέχει σ' ἓνα ἀπὸ κεῖνα τὰ συντριβάνια ποὺ βρίσκονται, ἐκεῖ μέσα καὶ βάζει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ παγωμένο τρεχούμενο νερό.

Ἀμέσως αἰσθάνεται πολὺ καλύτερα.

Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴ φοβερὴ ἐκείνη γυναίκα, νὰ τὸν μαγέψῃ ἄλλῃ φορὰ.

Καθὼς τὴ βλέπει νᾶρχεται κοντὰ του χαμογελώντας, ἀποφεύγει νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

Τὸ μυαλό του ἔχει ξεκαθαρίσει, φτερουγίζει σὰν ἀστοραπὴ στὸν ἀγαπημένο του φίλο ποὺ δὲν εἶναι πιά κοντὰ του.

Ἀλλὰ κι' ἡ Κίρκη δεῖχνει πολὺ παραξενεμένη κι' ἀκόμα καὶ κάπως φοβισμένη μετὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Τὸ ὅτι τὴ φώναξε μετ' ὄνομά της, ἐνῶ ποτὲ δὲν τὸν εἶδε ἄλλῃ φορὰ στὴ ζωὴ της τὰ ἀλλόκοτα λόγια ποὺ τῆς εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της τὴν ἔχουν ἀφήσει κατὰπληκτη.

— Πές μου!, τοῦ λέει παρακαλῶσα. Πές μου πὼς ξέρεις τόσα πράγματα γιὰ μένα!

— Πές μου πρώτα ἐσὺ τί ἔκανες τὸν φίλο μου!, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος με θυμό. Ἄν τὸν ἔχῃς πειράξῃ: ἀλλοῖμόν σου!

Τῆς Κίρκης τὰ μάτια πετοῦν φωτιές.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ με ἀπειλήσῃ ἐδῶ μέσα!, φωνάζει ὑστερικά. Τ' ἀκούς νεαρέ μου; Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ νησί μου καὶ τὸ βασίλειό μου κι' ὅτι πῶς ἐγὼ γίνεται ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ του! Μπορῶ νὰ σὲ μεταμορφώσω σὲ γουρουνάκι αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ἂν δὲν γίνῃς λογικὸς, ὅπως μεταμορφώσα καὶ τὸν φίλο σου ποὺ λές!

Ὁ Πέτρος νοιώθει ἓνα ἐλαφρὸ σφίξιμο στὸ στήθος, ὅλλὰ δὲν τὸ φανερώνει.

— Δεν σὲ φοβάμαι Κίρκη!, τῆς λέει ἤρεμα καὶ χαμογελώντας ἀλλὰ ἀποφεύγοντας πάντα νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια, ἐπειδὴ ξέρεי πῶς ἡ γυναίκα αὕτη, πρέπει νὰ διαθέτῃ μιὰ τρομακτικὴ δύναμι θελήσεως καὶ μπορεῖ νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ. Μπορεῖ νὰ βρίσκεισαι στὸ βασίλειό σου ὅπως λές μὰ ἂν θές νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή, πρέπει ἐσὺ νὰ φοβάσαι ἐμένα! Μπορῶ νὰ ἐξαφανιστῶ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ νὰ γίνω ἓνα μὲ τὸν ἀέρα! Μπορῶ νὰ ἐμφανισθῶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο κάπου ἄλλου, πού δὲν θὰ τὸ περιμένῃς! Μπορῶ νὰ βάλω μιὰ μαύρη σκόνῃ σὲ

κάποια κουφάλα τοῦ βράχου καὶ νὰ τινάξω στὸν ἀέρα ὀλόκληρη τὴ σπηλιὰ σου μαζὶ μὲ τὰ μαγικά σου σύνεργα καὶ μαζὶ μ' ἐσένα!

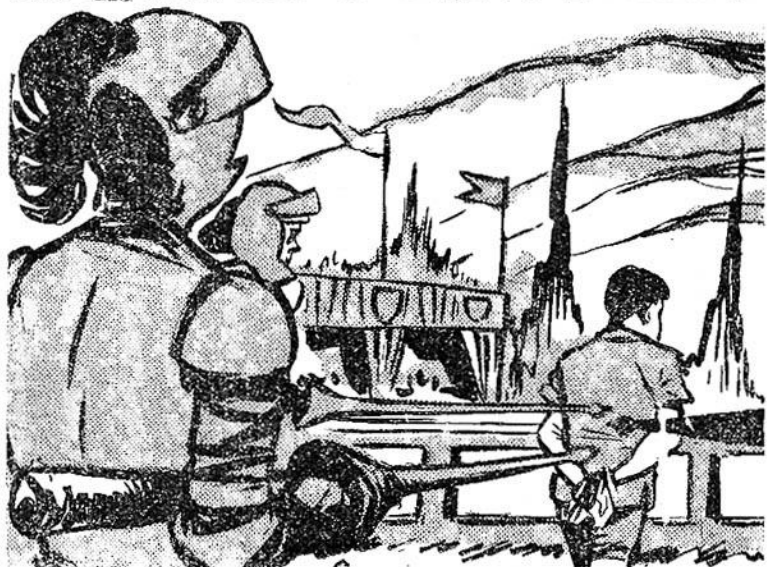
Ἡ Κίρκη τὸν κυττάζει μὲ φόβο καὶ μ' ἀμφιβολία.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ξαναρωτάει:

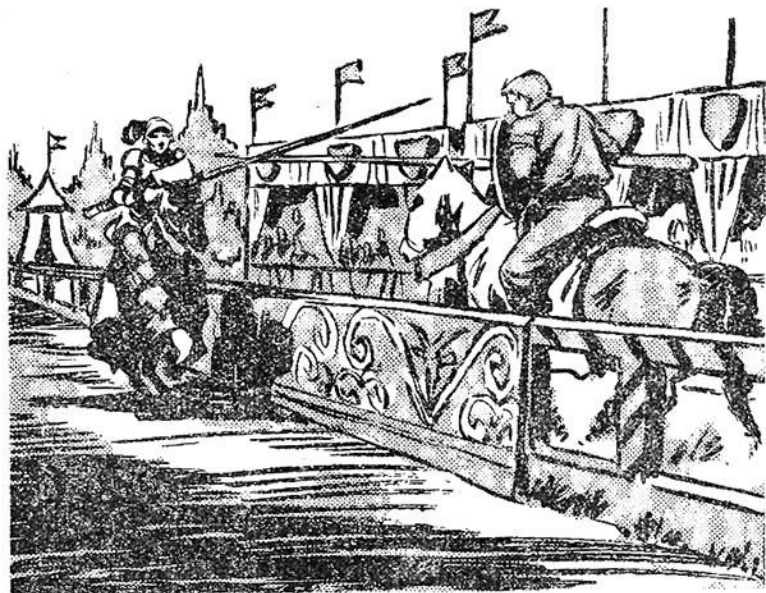
— Ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός μου; Ἄν χρειάζεται βοήθεια, πές το γρήγορα!

Ἡ ἀσύγκριτα ὠμορφὴ γυναίκα γελάει.

— Παραλίγο νὰ μὲ φοβίσῃς!, λέει. Δὲν πιστεύω σ' ὅσα λές! Ἄν εἶν' ἀλήθεια, πῶς μπορεῖς νὰ γίνεσαι ἓνα μὲ τὸν ἀέρα, κάνε το αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃς!

Τὸν σέρνουν στὴν πίστα τῶν κονταρομαχιῶν.

Δυό - τρία μέτρα τούς χωρίζουν...

“Όλα αυτά που λές πώς μπορείς να κάνης, είναι καλά για να τρομάξης τούς κοινούς θνητούς και όχι έμένα που είμαι ή μισή άνθρωπος και ή μισή Θεά!

— Είσαι ολόκληρη ανόητη!, αποκρίνεται το αγόρι, σαρκαστικά. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, πώς δεν έχεις μπροστά σου κανέναν από τούς βλάκες που έχεις μάθει να κορσίδευς; “Όλες οι μαγείες σου είναι διάφορα τεχνάσματα κόλπα με τα οποία ξεγελάς τούς άφελείς. Κι’ ούτε εγώ σου είπα πώς είμαι μάγος για να μπορώ να εξαφανίζωμαι και να φανερώνομαι όπου θέλω... Κι’ εγώ με

τεχνικά μέσα το κατορθώνω.. Καί ή σκόνη που σου λέω, που μπορεί να τινάξη στον αέρα ολόκληρο το νησί δεν είναι καμμιά μαγεία αλλά μία ύλη, που δεν την έχουν βρή ακόμα οι άλλοι άνθρωποι.... Δεν έχεις τη δύναμη να μεταμορφώσης κανέναν σε γουρούνι, όπως λές! Κάποιο κόλπο μεταχειρίζσαι και κάνεις τούς άφελείς να το πιστεύουν!... “Όλα όσα έχεις έδω μέσα, είναι τέτοια κόλπα για να μπερδεύς αυτούς που μπαίνουν και να πιστεύουν πώς είσαι κάτι παραπάνω από κοινή θνητή! Νά: Λόγου χάρι ό περίφημος αυτός καθρέφτης σου! Είναι μαγικός

καθρέφτης δὲν εἶναι ἔτσι;
 Ἡ Κίρκη γίνεταί κοπάχλω-
 μη μέσα σὲ μιὰ στιγμή καὶ
 χάνει ὅλη τῆς τὴν αὐτοπεποί-
 θησι.

— Μάλιστα!, μουνμουρί-
 ζει. Γιατί; Τί ἔχει ὁ καθρέ-
 φτης μου, ποῦ δὲν σ' ἀρέσει;
 Ὁ Πέτρος γελάει.

— Μὴν τρομάζεις!, τῆς
 λέει. Σοὺ ὑποσχέθηκα πῶς
 δὲν θὰ σοὺ κάνω κακὸ καὶ πῶς
 δὲν θὰ μιλήσω σὲ κανένα γιὰ
 ὅλ' αὐτὰ τὰ τεχνάσματά σου!
 Ἄν τόκανα, θὰ κινδύνευα νὰ
 χαλάσω τὸν πῶ ὡμορφο θρύ-
 λο ποῦ γεννήθηκε ἀνάμεσα,
 στοὺς αἰῶνες! Λοιπόν: Ἐ-
 χεις θάλει αὐτὴ τὴν ἐπιβλητι-
 κὴ κορνίζα γιὰ νὰ θεβαιώνε-
 ται ὁ ἄλλος ποῦ τὸ βλέπει,
 πῶς εἶναι καθρέφτης... Ἐχει
 καὶ τὸ κρύσταλλο στὴ μέση
 ἀλλὰ τὸ κρύσταλλο αὐτὸ εἶ-
 ναι ἓνα κοινὸ διάφανο γυαλὶ
 μὲ ἐλαφρὸ κίτρινο χρῶμα!...
 Τὸ γυαλὶ αὐτὸ εἶναι ἐφαρμο-
 σμένο σὲ μιὰ τρύπα ποῦ ἔ-
 χεις σκάψει πάνω στὸ λεπτὸ
 τοῖχωμα τοῦ βράχου τῆς σπη-
 λιάς σου... Δὲν ἔχει παρὰ νὰ
 κυττάξῃ κανεὶς μέσα καὶ νὰ
 βλέπῃ ὅ,τι ὑπάρχει ἀπὸ πίσω
 μόνο ποῦ τὸ βλέπει μέσα
 ἀπὸ τὴν ἀχνὴ κιτρινωπὴ διά-
 θλασι καὶ τὸ περνάει γὰ ψεύ-
 τικο καὶ γιὰ ὄνειρευτό! Ἐ-
 τούτῃ ἡ θάλασσα εἶναι ἡ ἀλη-
 θινὴ θάλασσα ποῦ περικυκλώ-
 νει τὸ νησί σου κι' αὐτὸ τὸ
 καράβι ποῦ ἔρχεται ἢ ποῦ
 φεύγει παλεύει στ' ἀλήθεια,
 πάνω στὰ κύματά της!...

Ἡ Κίρκη πέφτει ἀπογοη-

τευμένη σὲ μιὰ βαθειὰ πολυ-
 θρόνα.

— Πολὺ καλά, λέει. Δὲν
 μπορῶ νὰ σὲ ξεγελάσω!...
 Ἡ μοῖρα φάνηκε πολὺ σκληρὴ
 μαζί μου, τὸν τελευταῖο και-
 ρό. Μετὰ ἀπὸ κείνον, ποῦ τὸν
 ἔστειλε μόνο γιὰ νὰ ζήσω μα-
 ζὶ τοῦ ἓνα μικρὸ ὄνειρο εὐτυ-
 χίας καὶ φεύγοντας νὰ μ' ἀ-
 φήσῃ δυστυχισμένη στέλνει
 τώρα κι' ἑσένα γιὰ νὰ μοῦ ρε-
 ζιλέψῃς ὅλες μου τίς μαγεῖες
 ποῦ μὲ τόσα χρόνια ἰδρώτα
 κατάφερα νὰ σκηνοθετήσω!..

— Δὲν πρόκειται νὰ πῶ
 τίποτα σὲ κανέναν, τῆς λέει
 ὁ Πέτρος καὶ πηγαίνει κοντά
 τῆς. Πές μου Κίρκη! «Ἐκεί-
 νος» ποῦ λές θρίσκειται μέσα
 σ' αὐτὸ τὸ καράβι ποῦ φεύ-
 γει;

— Ναί!..

Καὶ τὰ μάτια τῆς καρφῶ-
 νονται μὲ σπαραγμὸ πάνω
 στὸ πλεούμενο, ποῦ μάχεται
 μὲ τίς μανιασμένες κορφές
 τῶν θεώρων κυμάτων.

— Παρακαλῶ ὦρες τὸν Πο-
 σειδῶνα νὰ βουλιώξῃ τὸ κα-
 ράβι του, καὶ νὰ πετάξῃ τὸν
 ἴδιο ἀναισθητὸ στὴν ἀκρογία
 λιὰ τοῦ νησιοῦ μου!... Τότε
 πιά θάναί γιὰ πάντα δικός μου
 κ' ὅπως δὲν θάχῃ κοντά του
 ἐκείνους τοὺς ἡλίθιους συντρό-
 φους του, δὲν θὰ τὸν ἐνδιαφέ-
 ρη πιά, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν
 πατρίδα του καὶ δὲν θάχῃ κα-
 νέναν λόγο νὰ θέλῃ νὰ φύγῃ
 ἀπ' αὐτὸ τὸ παραδεισένιο νη-
 σί!...

— Δὲν ἔχεις δίκιο, Κίρκη
 ἀποκρίνεται σοβαρὰ ὁ Πέ-
 τρος. Ὁ Ὀδυσσεύς θὰ γυρί-

ση στην 'Ιθάκη δολομόναχος!
Χωρίς κανέναν σύντροφο!

Ἡ μυθική «μὰγισσα» τινά
ζεταν' ὄρθια μὲ τὰ μάτια γουρ
λωμένα.

— Πού ξέρεις γιὰ τὸν Ὀ-
δυσσεά; φωνάζει μὲ τρόμο.
Πού ξέρεις κἂν πῶς τὸν ἔλε-
γαν Ὀδυσσεά καὶ ποῦ τὸ
ξέρεις πῶς θὰ φτάσῃ στὴν
πατρίδα του καὶ θὰ φτάσῃ ὁ-
λομόναχος; Πού τὰ ξέρεις
ὅλ' αὐτά; Μήπως εἶσαι κανέ-
νας ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπίους Θε-
οὺς κι' ἤρθες νὰ μὲ τιμωρή-
σῃς γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου καὶ
γιὰ τὰ τεχνάσματά μου; Δὲν
τόκανα γιὰ νὰ κλέψω τὴν δό-
ξα τῶν Θεῶν σου τ' ὀρκίζο-
μαι! Θέλησα μόνο νὰ διασκε-
δάσω τὴν πλήξη μου, καθὼς
ζούσα δολομόναχη ἐδῶ πέρα,
μὲ μερικὲς σκλάβες...

Καὶ ἡ ἐξηγήσις
τῶν θαυμάτων

Ο ΠΕΤΡΟΣ χαμογελάει.

Ἐκείνη ποῦ ἔχει κάνει τοὺς
πάντες νὰ πιστέψουν πῶς εἶ-
ναι μὰγισσα πιστεύει: τώρα
γι' αὐτὸν πῶς εἶναι Θεός!

Δὲν θάχε καμμιά πρόθεσι
νὰ τὴν κοροιδέσῃ ἀλλὰ ἀνησυ-
χεὶ γιὰ τὸν Σάμ καὶ θέλει
νὰ τὸν βρῇ γρήγορα καὶ νὰ
ἐξακριβώσῃ πῶς εἶναι καλά.

Τῆς λέει λοιπὸν χαμογελα-
στά:

— "Ε... Δὲν εἶμαι καὶ κα-
νένας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Θε-
οὺς τοῦ Ὀλύμπου, δά! Εἴ-
μαι... ἄς ποῦμε πῶς εἶμαι μο-
γάχι ὁ γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνα!

Ἡ Κίρκη κάνει ἄλλο ἕνα
βῆμα πρὸς τὰ πίσω φοβισμέ-
νη.

Ὡστόσο ἀμφιβάλλει ἀκό-
μα.

Εἶναι πολὺ ἐξυπνη γυναίκα.

— "Αν εἶσαι Θεός θὰ τὰ
ξέρης ὅλα: Πῶς εἶναι τ' ὄνο-
μα ἐκείνης τῆς γυναίκας ποῦ
τὸ ψιθύριζαν συνεχῶς τὰ χεί-
λια του, ἀκόμα κι' ὅταν ὄρι-
σκόταν στὴν ἀγκαλιά μου κοι-
μισμένος;

— Ἐννοεῖς τὴ γυναίκα τοῦ
Ὀδυσσεά; Τὴ λέγε Πηνελόπη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φόβο, τώ-
ρα δείχνει καὶ θυμὸ καὶ ζή-
λεια τὸ πρόσωπό της.

— Καὶ εἶναι: λοιπὸν τόσο
ὡμορφὴ αὐτὴ ἡ Πηνελόπη, ὥ-
στε νὰ μ' ἀφήσῃ γιὰ χάρι
της;

— Οὔτε κἂν πλησιάζει τὴ
δική σου ὡμορφὰ καὶ χάρι,
Κίρκη!

Τὰ μάτια της ξαφνικὰ λάμ-
πουν ἀπὸ εὐτυχία. Φαίνεται
τρομερὰ κολακευμένη ποῦ ἄ-
κουσε τέτοια λόγια, ἀπὸ τὸ
στόμα ἐνὸς «Θεοῦ!»

Ἀμέσως ὅμως τὸν κυττάζει
μὲ ἀμφιβολία.

— Τότε γιατί δὲν ἔμενε
γιὰ πάντα μαζί μου; ρωτάει
χωρὶς νὰ καταλαβαίνει; Τόσο
πολὺ τὴν ἀγαπάει;

— Οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ
ξέρει! "Όταν ψιθύριζε τ' ὀ-
νομά της ὅπως λές, δὲν τόλε-
γε ἀπὸ ἀγάπη. Ἀναρωτιώταν
μόνο, ἂν ἄξιζε νὰ φύγῃ ἀπ'
αὐτὸν τὸν παράδεισο γιὰ χά-
ρι: της... Ἔτσι ψιθύριζε καὶ
τ' ὄνομα τῆς 'Ιθάκης τῆς πα-
τρίδας του...

— Τότε... Τότε ἂν τὸν περιποιόμουν περισσότερο, ἴσως νὰ τὸν κατάφερνα νὰ μείνῃ!, φωνάζει ἡ Κίρκη μὲ ἀπόγνωσι.

— "Ὅχι, ὅτι κι' ἂν ἔκανες δὲν θάμενε ποτέ!, τῆς ἀπαντάει ὁ Πέτρος. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι χωρισμένοι σὲ δύο κατηγορίες: Σ' ἐκείνους πού κάνουν αὐτὸ πού τοὺς εὐχαριστεῖ καὶ σ' ἐκείνους πού κάνουν αὐτὸ πού πρέπει! 'Ὁ 'Ὀδυσσεύς εἶναι ἀπὸ τοὺς δευτέρους. Εἶναι δεμένος μὲ τὴ μοίρα του καὶ γεννήθηκε γιὰ νὰ στήσῃ ἕναν κόσμον κι' ἕνα θρόνον γύρω ἀπ' τὸν ὀνόματό του... 'Αλλά τώρα πές μου, πού εἶναι ὁ φίλος μου...

Τὰ μάτια τῆς Κίρκης ἀστράφτουν:

— 'Αφοῦ εἶσαι Θεὸς πρέπει νὰ ξέρῃς!

Τὸ 'Ελληνόπουλο γελά.

— Πολὺ καλὰ, λέει. Δὲν εἶμαι; Θεός, Κίρκη! Δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μὲ τοὺς Θεούς! Πές πῶς εἶμαι ἕνας κατεργόρης σὰν κι' ἐσένα ἀλλὰ με ταξὺ κατεργαρέων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰλικρίνεια! Ξέρω πάρα πολλὰ πράγματα καὶ ὅσα σοῦ εἶπα εἶναι ἀλήθεια... Θὰ σοῦ πῶ κι' ἄλλα πολλὰ τοῦ κανεῖς ἄνθρωπος στὸν κόσμον δὲν τὰ φαντάζεται σήμερα... καὶ κανεῖς ὅμως δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὰ μάθῃ ἢ νὰ τὰ ἀκούσῃ... Νομίζω πῶς ἐσύ μπορεῖς νὰ βαστήξῃς τὸ μυστικό: Λοιπὸν θὰ μὲ φανερώσῃς τὰ δικά σου μυστικά καὶ θὰ σοῦ φανερώσω τὰ δικά μου! Θὰ γίνωμε κι' οἱ δύο,

πολὺ πιὸ σοφοί!

'Ἡ πανέμορφη γυναῖκα χαμογελάει κι' αὐτὴ στὸν Πέτρο ὕστερα ἀπὸ ἕναν τελευταῖο δισταγμό.

— 'Εντάξει!, ἀπαντάει.

Παίρνει τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ χέρ καὶ θέλει νὰ ἀρχίσῃ νὰ τοῦ ἐξηγῇ ἕνα ἕνα τὰ «θαύματα» πού ἔχει στήσῃ σ' ὅλες τὶς γωνιές ἀλλὰ αὐτὸς τῆς ζητάει νὰ πάνε ὑλόισια ἐκεῖ πού βρίσκεται ὁ Σάμ.

Μπαίνουν σὲ μιὰ στοὰ λοιπὸν, σκαμμένη μέσα στὸ βράχο καὶ βγαίνουν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ νησιοῦ ὅπου μιὰ δυσάρεστη μυρωδιὰ φτάνει στὰ ρουθούνια τοῦ Πέτρου, πού μουρμουρίζει χαμογελώντας:

— Σὲ αὐτὲς τὶς σπηλιές εἶχες φυλακισμένους τοὺς συντρόφους τοῦ 'Ὀδυσσεύς καὶ ἀντὶ γι' αὐτοὺς εἶχες παρουσιάσει ἕνα κοπάδι χοίρους;

'Ἡ Κίρκη πέφτει ἀπὸ ἐκπληξι σὲ ἐκπληξι.

— Θάλεγα πῶς εἶσαι στ' ἀλήθεια Θεός!, μουρμουρίζει. Λίγο περισσότερο ἂν ἐπέμενες θὰ μὲ κατάφερνες νὰ τὸ πιστέψω! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ξέρῃς τόσα πράγματα; Μήπως ἦσουν κοντά μας ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες καὶ μᾶς παρακολουθοῦσες;

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου πόσο μακριὰ σου δρiscόμουν!, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος.

Δὲν μιλοῦν ἄλλο.

Στὸ τέλος βγαίνουν ἀπὸ, κείνες τὶς σπηλιές καὶ βρίσκονται στὸ ὑπαίθρο σ' ἐκεί-

νη την κοιλάδα με τις λάσπες και την άραιότερη θλάστησι που βρίσκονται τὰ γουρουνία καί... ὁ Σάμ Σάμσον.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν ὀδηγήσῃ περισσότερο ἢ Κίρκη.

Βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὸν φίλο του, ποῦναι πεσμένος μπρούμυτα στὴν ὄχθη ἑνὸς, λασπόλακκου.

Τρέχει κοντὰ του με λαγυτάρια γιατί ἔτσι πού τὸν βλέπει πεσμένον κάτω, φοβᾶται μήπως τοῦ συμβαίνει τί ποτα.

Φτάνει ἀπὸ πίσω του, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Τότε ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Σάμ δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτα.

Ἀπλῶς προσπαθεῖ νά... πιάσῃ κουβέντα μ' ἕνα γουρουνάκι, πού βρίσκεται χωμένο ὡς τὴ μέση στὴ λάσπη σ' ἐκείνον τὸν μεγάλο λάκκο.

— Μίλησέ μου καλέ μου Πιγκάκο!, τοῦ λέει με φωνὴ παρακαλεστή. Γιατί δὲν μοῦ μιλάς ἄλλο; Τὶ ὠραία δὲν τὰ λέγαμε οἱ δύο μας προηγούμενος; Δὲν εἶχαμε γίνῃ πρωτοὶ φίλοι; Εἶμαι ἐγώ: Ὁ Σάμ... τὸ γουρουνάκι! Ὁ φίλος σου!

Ὁ Πέτρος γουρλώνει τὰ μάτια του κατάπληκτος, ἐνῶ ἡ Κίρκη πλησιάζει: κι' αὐτὴ σιγά - σιγά μ' ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο στὰ χεῖλῃ της.

— Σάμ! φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο ἐπιτιμητικά. Τρελὰ λάθηκες; Στὸ γουρουνί μιλάς;

Ὁ ἄλλος γυρίζει βλέπει τὸ φίλο του καί... βάζει τὰ κλάματα.

— ὦ, Πήτ!, ψελλίζει καταντροπιασένος. Τὶ θὰ λὲς πού με βλέπεις ἔτσι, ἔ; Δὲν θὰ τὸ περιμένεις ποτὲ νὰ ἰδῇς τὸν φίλο σου γουρουνάκι! Δὲν φταίω ὅμως ἐγώ! Σοῦ τ' ὀρκίζομαι! Δὲν ξέρω πὼς τ' ὅπαθα! Ἐκεῖ πού καθόμουν κι' ἤμουν ἄνθρωπος... ξαφνικά... ὄχι! Δὲν ξέρω πὼς τ' ὅπαθα! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βάλω με τὸ νοῦ μου!

— Σάμ! Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές; Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε πὼς εἶσαι γουρούδι;

— ὦ, δὲν εἶναι βρισιά, Πήτ! Μὴ στενοχωριέσαι... Ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἐσύ!

Τὸν Πέτρο τὸν πιάνει ἕνας ξαφνικὸς τρόμος, μήπως ὁ φίλος του ἔχει τρελλαθῇ.

Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν τραβάει με δύναμι:

— Σάμ! Ἄσε τίς βλακεῖς! Τ' εἶν' αὐτὰ τὰ παιδιάρίσματα; Δὲν εἶσαι καθόλου γουρουνί! Εἶσαι ἕνας κανονικὸς τᾶτος ἄνθρωπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους!

Ὁ καυμένος ὁ Σάμ κουνᾷ τὸ κεφάλι του θλιβερά.

— Μὴν προσπαθεῖς νὰ με παρηγορήσῃς Πήτ!, τοῦ λέει. Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ πιά, πὼς εἶμαι γουρουνάκι! Δὲν μοῦ τὸ εἶπε κανεὶς! Τὸ εἶδα μονάχος μου, με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!

Ὁ τρόμος τοῦ Πέτρου μεγαλώνει.

Γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν

Κίρκη με τρομερό θυμό.

Ἐκείνη ὅμως φαίνεται νὰ γλεντάη με τὴν ψυχὴ της.

Καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ἀναγκάζεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν φίλο του.

— Τὸ εἶδες με τὰ μάτια σου; ρωτᾷ κατὰπληκτος. Πού τὸ εἶδες;

— Στὸν καθρέφτη!

— Στὸν καθρέφτη; Σὲ ποιὸν καθρέφτη;

— Σ' αὐτὸν ἐκεῖ πέρα! Στὴ λιμνούλα! Πήγαινε κι' ἐσύ νὰ κυττάξῃς γιὰ νὰ δῇς πὼς εἶναι καθρέφτης!.. ὦ, Θεέ μου! Εἶδα τὰ μούτρα μου Πήτ, ἂν μπορῇ κανεὶς νὰ τὰ πῇ πιά.. μούτρα, ἔτσι ὅπως ἔχουν γίνεῖ! Βρί... θρίσκεις πολὺ ἀπάθσια τῇ μουσούδα μου;

Τὰ μάτια τοῦ γενναίου ἀγοριοῦ ἀστράφτουν.

Καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς ἐκεῖνος ὁ καθρέφτης εἶναι κι' αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ «τρύκ» ποὺ μεταχειρίζεται αὐτὴ ἡ φοβερὴ γυναῖκα, γιὰ νὰ τρελλαῖνῃ τὰ θύματά της.

Εἶναι ἕνα ἀπλὸ γυαλί, ὅπως ἐκεῖνο τὸ ἄλλο στὴ σπηλιά της, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε τὴ θάλασσα.

Σίγουρα ἀπὸ πίσω θὰ εἶχε βάλῃ κανένα γουρουνάκι, γιὰ νὰ τὸ δῇ ὁ Σάμ καὶ νὰ νομίσῃ πὼς ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του.

— Σάμ, κακομοίρη! Σὲ κοροΐδεψαν!, φωνάζει γελώντας. Ἐκεῖνο ποὺ εἶδες στὸν καθρέφτη δὲν ἦταν γουρούνι!

— Μά... Τώρα θὰ με βγάλῃς καὶ στραβὸ Πήτ; φωνά-

ζει κι' ὁ Σάμ προσβεβλημένος. Δὲν με φτάνει ἡ σκασίλα μου ποὺ ἐγίνα τετράποδο;

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό! Δὲν με κατὰλαβες! Ἐκεῖνο ποὺ εἶδες ἐσύ, ἦταν πραγματικὸ γουρούνι!

— Μπράβο! Τὶ ἄλλη ἀπόδειξι θέλεις; Ὅταν βλέπεις στὸν καθρέφτη γουρούνι, θὰ πῇ πὼς εἶσαι κι' ἐσύ τὸ ἴδιο!

— Μά... ἐκεῖνος ὁ καθρέφτης δὲν εἶναι καθρέφτης!

— Καὶ τ' εἶναι; Μπρίκι τοῦ καφέ;

— Γυαλί! Σκέτο γυαλί! Σὲ κοροΐδεψαν σοῦ λέω Σάμ! Δὲν με πιστεύεις; Ἔλα μαζί μου, νὰ ἰδῇς καὶ μόνος σου ἄλλη μιὰ φορά, νὰ βεβαιωθῇς πὼς σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια!

— Ἄ μπα μπά! Δὲν ξαναπηγαίνω ἐκεῖ πέρα!, λέει τὸ κωμικὸ ἀγόρι μὲ φρίκη. Δὲν ἀντέχω ἄλλο τὸ θέαμα! Ἐξ ἄλλου, Πήτ, δὲν εἶναι μόνον ὁ καθρέφτης! Εἶναι κι' ὁ Πίγκο! Ἐχουμε γίνεῖ φίλοι! Θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ καθήσω στὴ λάσπη του!

— Ποιὸς εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ Πίγκο; κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο με διεσταλμένες ἀπὸ φρίκη τῆς κόρες τῶν ματιῶν του.

— Αὐτὸ τὸ γουρουνάκι στὸν λασπόλακκο! Πίγκο νὰ σοῦ συστήσω τὸν Πήτ! Πές πὼς «χαίρεις πολὺ» γιὰ νὰ δειῖς πὼς οἱ ἄνθρωποι λάθος φωνάζουν γουρούνια ὁσους δὲν ἔχουν καλὴ ἀνατροφὴ!

— Σάμ, τρελλάθηκες; φωνάζει ο Πέτρος με θυμό. Περιμένεις από το γουρούνι να σου μιλήσει;

— Έγώ, όχι δεν περιμένω τέτοιο πράγμα!, αποκρίνεται αυτός. Έμένα μου ... μίλησε! Είχαμε πολλή ώρα συζήτησι με τον Πίγκο! Είναι ένα πρώτης τάξεως γουρουνάκι και μου έδειξε μεγάλη συμπάθεια! Ξέρει πάρα πολλά ωραία πράγματα! Του λέω όμως να σου μιλήσει κι' εσένα, για να βεβαιωθείς!

— 'Ω, Σάμ! Αυτό είναι παραμύθι! Δεν υπάρχει γουρούνι που να μιλάει σαν άνθρωπος! Πώς σε ξεγέλασαν έτσι;

— Πίγκο; Πές του πώς δεν έχει δίκιο!, λέει παρακαλεστά ο Σάμ στο γουρουνάκι. Στην αρχή μου είπες τόσες κουβέντες κι' από κεινη την ώρα σταμάτησες και δεν ξανάπες λέξι! 'Απόδειξε τουλάχιστον στον Πήτ ότι μιλάς και πές του πώς είμαστε φίλοι και πώς μ' αγαπάς πάρα - πάρα πολύ!

Ο Πέτρος ετοιμάζεται ν' αρπάξει τον Σάμ πάλι από το χέρι και να τον σηκώσει ὀρθιο διὰ τῆς βίας ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μένει μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴν ἐκπληξι· γιατί τὸ γουρουνάκι - ὁ Πίγκο - ἀνοίγει πραγματικὰ τὸ στόμα του ἐκείνη τῇ στιγμῇ καὶ λέει:

— Καὶ βάβαια μιλάω! Ποιὸς σου εἶπε πὼς δεν μιλάω; Ο φίλος σου εἶναι κουτὸς κι' ἐγώϊστής! Ἐπειδὴ εἶναι ἄνθρωπος πιστεύει πὼς

εἶναι πιὸ ἔξυπνος καὶ πὼς ξέρει περισσότερα ἀπὸ μᾶς τὰ γουρουνία! "Αφῆσέ τον Σάμ! Μὴ τοῦ δῖνης σημασία κι' ἔλα στὸ λασπόλοακκο! Θὰ περάσουμε πολὺ καλύτερα οἱ δύο μας!

Κι' ὁ Σάμ γυρίζει καὶ κάνει τοῦ Πέτρου θριαμβευτικά:

— Τὰ βλέπεις; Τὸν ἄκουσες μὲ τ' αὐτὰ σου! Καὶ ξέρεις καὶ κάτι; Δὲν μοῦ κακοφαίνεται πάρα πολὺ νᾶμαι γουρουνάκι! Στὸν λόγο μου! Ἀρχίζω νὰ τὸ συνηθίζω!

Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξις τοῦ γεναίου Ἑλληνόπουλου δὲν κρατᾷ πάρα πολὺ.

Ἡ λεπτότατη καὶ ἤρινη, φωνὴ τοῦ γουρουνιοῦ κάτι τοῦ θυμίζει. Κἀνὰ πού τὸ ἔχει ἀκούσει ἀρκετὲς φορὲς στὰ θεάτρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔχει πάει στὴν Ἀμερικὴ.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν καὶ γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν Κίρκη, πού στέκει πίσω του.

— Εἶσαι ἐγγαστριμυθος! ψελλίζει σὰν νὰ μιλάει στὸν ἑαυτὸ του. Μιλᾷς ἐσύ καὶ ἡ φωνὴ ἀκούγεται σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γουρουνιοῦ! Ἔτσι ἐξηγούνται λοιπὸν ὅλα! Ἔτσι ἐξηγεῖται ἀκόμα καὶ πὼς ὁ πανούργος καὶ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς πίστεψε πὼς οἱ σύντροφοί του ἐγίναν γουρουνάκια!

Τὰ μάτια τῆς Κίρκης ἔχουν γεμίσει δάκρυα.

Ἡ καρδιά τῆς ἔχει γεμίσει ἀπὸ λύσσα γι' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ἀγῶρι πού ἔχει τὴν ἀπίστευτὴ γι' αὐτὴν ἱκανότη-

Βλέπει από μακριά τὸν φίλο του...

τα νά καταλαβαίνει όλα της τὰ τεχνάσματα μέσα σὲ μιὰ στιγμή καὶ νάχη γνώσεις ποὺ κανεὶς δὲν ἔχει, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τουλάχιστον τῆς ἐποχῆς τῆς.

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος δὲν τῆς δίνει τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ τὴν ταραχή τῆς, οὔτε νὰ προσπαθῇ νὰ κάνῃ τίποτα πάνω στὸν φοβερὸ θυμὸ τῆς.

Μὲ μιὰ ταχύτατὴ κίνησι τῆς ἀρπάζει τὸ ἓνα χέρι μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τραβάει ἓνα ἐγχειρίδι: οὐ μὲ διαμαντοστολισμένη λαβὴ ποὺ βλέπει νὰ ἐξέχῃ στὴ μέση τῆς.

Πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἡ λεπίδα αὐτοῦ τοῦ μαχαίριου, ἔχει ἀκουμπήσει πάνω στὸν λαιμὸ τῆς.

— Αὐτὴ σὲ κοροϊδεύει Σάμ! φωνάζει ὁ Πέτρος στὸν φίλο του μὲ θυμὸ. Αὐτὴ μιλάει καὶ νομίζει πὼς μιλάει τὸ γουρουνάκι! Αὐτὴ ἦταν ἐδῶ καὶ πρὶν καὶ σοῦ μιλοῦσε καὶ ὕστερα ἔφυγε καὶ ἤθε μέσα στὴ σπηλιά, γιὰ νὰ συναντήσῃ ἐμένα καὶ γι' αὐτὸ ἔπαψε καὶ τὸ ζῶο νὰ μιλάῃ! Τῶα ποὺ ξανάφθε μίλησε πάλι! Γιὰ ξαναρώτησε τίποτε τὸν... Πίγκο νὰ δῆς ποὺ θ' ἀπάντησῃ τῇ συζητήσει μόλις τῆς κόψῃ τὸ λαιμὸ μὲ αὐτὸ τὸ μαχαίρι!

Βλέπει τόσον θυμὸ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγοριοῦ καὶ καταλαβαίνει ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ ἀτσαλένιου τοῦ χεριοῦ, πὼς ἔχει τόση δύναμι, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ἐξυπνὸ νὰ προσπαθῇ νὰ κάνῃ ὅτιδήποτε γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Πίγκο δὲν ... ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ βγάλῃ λέξι κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Σάμ, ποὺ δὲν εἶναι καὶ πολὺ κουτὸς στὸ βάθος, ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πὼς ἔχει πέσει θύμα.

— Εἶπες... εἶπες πὼς εἶναι ἐγγαστρίμυθ, Πήτ; ρωτᾷ, ὀργισμένος. Μπᾶ, τὴν ἄτιμη! Παράλλιγο νὰ μὲ τρελλάνῃ! Τὸ φαντάζεσαι πὼς κόντευα νὰ πιστέψω πὼς ἤμουν στ' ἀλήθεια γουρουνάκι;

— Τί κόντευες κακομοίρη, ποὺ εἶχες γίνεῖ μὲ τὰ ὅλα σου!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος μὲ ἀγανάκτησι. Περισσότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν Πίγκο!

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία, Πήτ; Παίζει σὲ θίασο;

— Ὅχι Σάμ! Νὰ σοῦ συστήσω τὴν πιὸ διάσημὴ μάγισσα τῆς Ἱστορίας: Ἡ Κίρκη!

— Μπᾶ; Χαῖρω πολὺ!, λέει ὁ Σάμ, ποὺ σηκώνεται ἐπιτέλους ὀρθίος. Πὼς τὰ πᾶτε στὴν υγεία σας;

Ἀπογοήτευσις

ΟΤΑΝ ἡ Κίρκη καταλαβαίνει πὼς ὁ Πέτρος δὲν ἀστεϊεύεται καὶ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ παίξῃ μαζί του, ἀποφασίζει νὰ φανῇ λογικὴ καὶ νὰ μὴν προσπαθῇ ἄλλῃ φορὰ νὰ τὸν κοροϊδέσῃ, οὔτε αὐτὸν οὔτε τὸν φίλο του.

Ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ ἀρκετὰ λυπημένη ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ὀδυσσεᾶ γιὰ τὴν Ἰθάκη.

Ἔτσι οἱ δύο ἀγαπημένοι

σύντροφοι που έχουν ξορθεί ως τὸ μυθικὸ νησί της ἀπὸ τὸ ἱερό των αἰώνων, περνούν, πάνω σ' αὐτὸ ἓνα ὑπέροχο Σαββατοκύριακο.

Ἡ ἀσύγκριτη σὲ ὠμορφιὰ μάγισσα, ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι παρὰ μιὰ κοινὴ γυναίκα, ποὺ κατάφερε νὰ ἀξιοποιήσῃ τὶς μεγάλες ἱκανότητες ποὺ τῆς χάρισε ἡ φύσις καὶ ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστες στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς της, τοὺς δείχνει ὁλόκληρο τὸ παραδεισένιο βασίλειό της.

Οἱ πανώριες σκλάβες της, φέρνουν κάθε στιγμή στὰ δύο ἀγόρια ὅ,τι θελήσουν μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Σάμ νὰ πιστέψῃ στὸ τέλος, πῶς βρίσκεται πραγματικὰ στὸν παράδεισο.

Φτάνει ὡς τὸ σημεῖο τὴν Κυριακὴ τὸ μεσημέρι νὰ κἀνῃ κι' ἓνα κανονικὸ μπάνιο... μέσα σὲ γάλα (!) σὲ μιὰ πελώρια στέρνα κάτω ἀπὸ τὰ αἰωνόβια δέντρα.

Τὸ κωμικὸ ἀγόρι δὲν ἔχει ξαναβρῆ ἄλλῃ φορὰ στὴ ζωὴ του τέτοια εὐτυχία.

Κάνει βουτιὲς ἀπὸ μιὰ σανίδα ψηλὰ μέσα στὸ γάλα καὶ συνεχῶς ρουφάει μὲ τὴν ψυχὴ του.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Κίρκη κάθονται σ' ἓνα βραχάκι ἐκεῖ κοντά του, τὸν κυττάζουν καὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους.

— Πρόσεξε μὴν ἀδειάσῃς τὴ στέρνα, Σάμ!, τοῦ φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο κάθε τόσο.

— Μὴ φοβάσαι Πήτ!, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, ποὺ μοι-

άζει σὸν μεθυσμένος. "Ὅσο κι' ἂν σοῦ φαίνεται ἀπίστευτο νὰ ξέρῃς πῶς τὸ στομάχι μου, τὴ χωράει ὁλόκληρη αὐτὴ τὴ στέρνα, μὲ τὸ γάλα ποὺ περιέχει!

Ὁ Πέτρος ξεροκαταπίνει κι' ὕστερα λέει:

— Ποῶς σοῦ μίλησε γιὰ τὸ στομάχι σου, Σάμ; Δὲν φοβάμαι γι' αὐτό... Ἐχω πιπρὰν πείρα, πιά, τοῦ τι μπορεῖ νὰ χωρέσῃ μέσα...

— Ἀλλὰ τότε, γιατί φοβάσαι;

— Γιὰ τὸ κεφάλι σου!

— Γιὰ τὸ κεφάλι μου Πήτ! ξεφωνίζει τὸ κωμικὸ ἀγόρι παρανεμένο.

Τὶ φοβάσαι γιὰ τὸ κεφάλι μου; Τὸ γάλα πάει στὸ στομάχι καὶ ὄχι σ' αὐτό!

Ὁ Πέτρος τοῦ ἀποκρίνεται προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ σοβαρότητα:

— Ναί ἀλλά... ὅταν ἀδειάσῃς ὅλη τὴ στέρνα καὶ βουτήξῃς ἀπὸ κείνη τὴ σανίδα, δὲν θὰ πάθῃ τίποτα τὸ στομάχι σου Σάμ, ἀλλὰ θὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου στὸν πάτο της!

Κι' ὁ φίλος του χλωμαίνει σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ λέει μὲ κωμικὸ τρόπο:

— Ἔχεις δίκιο Πήτ! Πρέπει νὰ προσέξω!

Κι' ὕστερα χτυπάει παλαμάκια:

— Δοῦλες!, τσιρίζει ἀυστηρά. Φέρτε κι' ἄλλο γάλα νὰ γεμίσωμε τούτῃ τὴ λακούβα καλά, γιὰ νὰ μὴν ἔχομε κανένα δυστύχημα!

Ἀλλὰ ὅπως ὅλες οἱ εὐτυ-

χισμένες ώρες στη ζωή μας, έτσι κι' εκείνες περνούν πολύ γρήγορα για τα δυο παιδιά, που ή μυθική Κίρκη τα χάνει ξαφνα από τα μάτια της κι' εκείνα βρίσκονται πάνω στην υπέροχη μηχανή του Χρόνου, το «Ίπταμενο Βέλος».

Τις επόμενες όμως μέρες που περνούν ο Πέτρος είναι έξαιρέτικα ανήσυχος.

«Η άγωνία του για την τύχη του «Βέλους» ολοένα και μεγαλώνει.

Μάλιστα τις δυο τελευταίες μέρες, όπως πηγαινοέρχεται στο Πανεπιστήμιο όπου φοιτά έχει την εντύπωση πως άορατα μάτα είναι καρφωμένα συνεχώς άπάνω του και τον παρακολουθούν άγρυπνα.

«Αλλά όσο κι' αν στρέψη κάθε τόσο ξαφνικά πίσω του δεν μπορεί να άνακαλύψει σε ποιόν είναι δυνατόν ν' ανήκουν.

«Ίσως να είναι και ή φαντασία μου μονάχα!», σκέπτεται μ' ένα παράξενο κρύο ρίγος. «Ό,τι κι' αν είναι όμως πρέπει να τελειώνω πια γρήγορα, μ' αυτή την υπόθεση... Διαφορετικά, αν δεν καταφέρω να άσφαλίσω το «Βέλος» θα προτιμήσω να το καταστρέψω, παρά να κινδυνεύω να πέση στα χέρια άπαίστων ανθρώπων σαν εκείνων που προσπάθησαν να το άποκτήσουν την άλλη φορά...»

Εύτυχος ένα τυχαίο περιστατικό κάνει τα δυο παιδιά να μπορέσουν να συντομεύσουν το ταξίδι τους, για την Κωνσταντινούπολη.

Ο Σάμ κερδίζει στο λαχείο ένα σημαντικό ποσόν που μ' αυτό συμπληρώνουν με το παραπάνω το κεφάλαιο τους και μπορούν πια να πραγματοποιήσουν αυτό το ταξίδι, που είναι και ή μοναδική τους έλπίδα για να άσφαλίσουν την έκπληκτική μηχανή που έχει νικήσει τους αιώνες..

Κι' όκόμα ένα εύτυχμα είναι πως ή Πανεπιστημιακή περιόδος της χρονιάς τελειώνει εκείνες τις ήμέρες.

Έτσι ο Πέτρος είναι έλεύθερος να ταξιδεύει, χωρίς να χάσει και τα μαθήματά του.

Οι δυο άγαπημένοι σύντροφοι λοιπόν, βρίσκονται ένα πρωί στην Κωνσταντινούπολη. Πρώτη τους δουλειά είναι να τρέξουν στο μέρος εκείνο που πριν από μερικούς αιώνες, βρισκόταν το άνάκτορο του, Μουφτή πασά.

Έκει όμως τους περιμένει μια τρομερή άπογοήτευση.

Σήμερα στο ίδιο μέρος άπλώνεται μια φτωχική συνοικία.

Βρίσκουν χωρίς μεγάλη δυσκολία το πηγάδι εκείνο που είχε πέσει από τα χέρια του Σάμ, το κιβώτιο με τα διαμαντικά.

Όπως το είχε φοβηθή ο Πέτρος πρόκειται για ένα ξεροπήγαδο που δεν έχει στάλα νερό εδώ και πολλά χρόνια και που, φυσικά, δεν υπάρχει ούτε το άνεκτίμητο κιβώτιο στο βυθό του...

Τόση είναι ή στενοχώρια τους, που δεν έχουν διάθεσι να μείνουν περισσότερο σ'.

έκεينو τὸ μέρος κι' ἔτσι παίρνουν τὸ ἐπόμενο ἀεροπλάνο καὶ ξαναγυρίζουν στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ δρῖσκονται τοῦ λάχιστον κοντὰ στὸ «Βέλος».

Τὸ τελευταῖο
ταξίδι

ΜΕ ΛΑΧΤΑΡΑ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο μπαίνει μέσα στὸ κρυφὸ τοῦ ἐργαστήριου καὶ μὲ ἀνακούφισι βλέπει πῶς ἡ θαυμαστὴ μηχανὴ τοῦ Χρόνου βρίσκεται στὴ θέσι της.

Εὐτυχῶς ὁ φόβος ποὺ εἶχε φωλιάσει στὴν καρδιά του, δὲν ἔχει βγῆ ἀληθινός.

Ταυτόχρονα τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ παιδί ποὺ ξέρεي νὰ παίρνη ἀποφάσεις ποὺ κι' ἓνας, ὥριμος ἄντρας θὰ δίσταζε πάρα πολὺ νὰ τὶς πάρη, ἀνακοινώνει στὸν φίλο του ὅτι πρόκειται νὰ καταστρέψῃ τὸ «Βέλος».

Τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸ ἀκούει ὁ Σάμ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ μιὰ φοβερὴ δυστυχία ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του.

— ὦ, Πήτ!, μουρμουρίζει. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτό! Ξέχασες τὶ μοὺ εἶπες τὴν ἄλλη φορὰ γιὰ τὴ Μοίρα; Ξέχασες πόσα πράγματα γίνηκαν χάρι στὸ «Βέλος»; Ξέχασες πῶς κι' ὁ ἴδιος παραδέχτηκες πῶς ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου μπορεῖ νὰ ἦταν διαφορετικὴ ἂν δὲν ὑπῆρχε, αὐτό;

— Ὁχι, δὲν ξέχασα τὴ Μοίρα!, ἀποκρίνεται ὁ Πέ-

τρος σοβαρά. Ὅλα εἶναι καλονισμένα ἀπ' αὐτὴν, Σάμ! Ἀκόμα καὶ ἡ καταστροφὴ αὐτῆς τῆς ὑπέροχης μηχανῆς!.. Σκέπτεσαι πόσο τρομερὸ θὰ εἶναι νὰ πέσῃ σὲ χέρια ἀνθρώπων σὰν ἐκείνων ποὺ εἶδες τὴν ἄλλη φορὰ;

Καὶ ὁ Σάμ σιγά - σιγά ὅσο κι' ἂν τοῦ εἶναι ἀποκρουστικὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει στὸ τέλος πῶς ὁ φίλος του ἔχει δίκιο.

— Του... τουλάχιστον Πήτ τοῦ λέει μερικὲς ὥρες ἀργότερα ποὺ ἔχουν καταλήξει πῶς δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν αὐτὸ τὸ δυσάρεστο τέλος, τουλάχιστον δὲν θὰ κάνωμε ἓνα τελευταῖο ταξίδι πρὶν ἀπὸ... ἀπὸ...

— Ἐντάξει Σάμ!, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Αὐτὴ τὴ χάρι θὰ σοὺ τὴν κάνω... Μπορεῖς νὰ διαλέξῃς κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ποὺ σοὺ ἀρέσει νὰ πάμε... Σὲ ποιὸν αἰῶνα καὶ σὲ ποιὸν τόπο...

— Θὰ... θὰ ἤθελα νὰ γνωρίσω τοὺς ἱππότες!, ἀποκρίνεται τὸ κωμικὸ ἀγόρι. Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ στὴν πραγματικότητα ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μ' ἔχουν μαγεύσει στὸν κινηματογράφο: Τὶς ξιφομαχίες τὶς κονταρομαχίες καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀνθρώπους μὲ τὶς φανταχτερὲς στολές...

— Πολὺ καλὰ... Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἐκτελέσουμε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία σου. Δὲν ξέρεις κανένα συγκεκριμένο μέρος ποὺ θὰ ἤθελες νὰ πᾶς;

— Δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου τί

ποτα αυτή τη στιγμή...

— 'Ωραία... Λοιπόν θα τὸ ἀφήσωμε στὴ Μοίρα κι' αὐτὸ Σάμ, ἀφοῦ ἐκείνη μᾶς ὁδηγεῖ σὲ ὅλα μᾶς τὰ θήματα.

Καὶ λέγοντας ἔτσι προχωρεῖ πρὸς τὴ βιβλιοθήκη.

Ψάχνοντας γιὰ λίγο μὲ γὰ μάτια, τραβάει ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τούσ τόμους ἓνα χοντρὸ βιβλίον.

Στὸ ἐξώφυλλό του γράφει: «Μεσαίωνικὴ Ἱστορία».

Τ' ἀφήνει ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Κυττάζει τὸν φίλον του μὲ σοβαρὸ βλέμμα.

— "Ανοίξε το στὴν τύχη!, τοῦ λέει. Σ' ὅποια σελίδα τὸ ἀνοίξης θὰ τὴ διαβάσωμε προσεκτικὰ καὶ θά... ταξιδεύσωμε σ' αὐτήν!

Κι' ὁ Σάμ ἀπλώνει τὸ χέρι του ποὺ τρέμει ἀνάλαφρα.

— Εἶμαι πολὺ συγκινημένος Πήτ!, μουρμουρίζει μὲ μιὰ κωμικὴ γκριμάτσα...

— Ἴσως ... ἂν ἔπινα ἓνα μπουκάλι γάλα...

Θέλοντας καὶ μὴ πιὰ ἐκεῖνος ἀναγκάζεται καὶ πιάνει, τὸ βιβλίον σχεδὸν ἀπὸ τὴ μέση του καὶ τὸ ἀνοίγει διάπλατα.

Ὁ Πέτρος σκύβει καὶ διαβάζει κι' ἐκεῖνος μὲ φωνὴν συγκινημένη κάπως, ἐπειδὴ ξέρει πὼς αὐτὸ θάναί τὸ τελευταῖον τους ταξίδι.

— Κεφάλαιον 20όν: Σκωτία 1212 μ. Χ! Σέρ Χέρμπερτ Οὐίλκοξ. Ὁ κακούργος ποὺ τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν Ἄρχάγγελον!

Μιὰ δυσάρεστὴ γκριμάτσα

ζωγραφίζεται γιὰ μιὰ στιγμή στὸ πρόσωπο τοῦ Σάμ.

— Λές πὼς θ' ἀξίξη τὸν κόπο, Πήτ; ρωτᾷ τὸν φίλον του μ' ἀνησυχία. "Ἡ θὰ πρέπει νὰ διαλέξωμε τίποτα καλὺτερο γιὰ τὸ «Κύκλεο ἄσμα» μᾶς;

— Ἡ Μοίρα διαλέξε γιὰ μᾶς Σάμ!

Καὶ πραγματικὰ ἀφοῦ τὰ δυὸ ἀγόρια διαβάζουν μ' ἐξαιρετικὴ προσοχὴ ὁλόκληρην ἐκείνη τὴ σελίδα τῆς Ἱστορίας, ὁ Πέτρος τρέχει ἀμέσως ὕστερα καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνὴ τὶς τελευταῖες του ρυθμίσεις πάνω στὰ ὄργανα τοῦ ἐκπληκτικοῦ «Βέλους».

Λίγο ἀργότερα οἱ δυὸ «χρονναῦτες» βρίσκονται ἔτοιμοι πάνω σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον.

Παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ Σάμ, ὁ Πέτρος δὲν ἔχει δεχθῇ νὰ διαρκέσῃ περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες τὸ τελευταῖον ταξίδι τους.

Καὶ πάλι ἡ ἀνησυχία του εἶναι τρομερὴ μήπως συμβῇ τίποτα κακὸ τὴν τελευταία στιγμή.

Ὡστόσο τὰ ἐκτυφλωτικὰ, οὐράνια τόξα ποὺ σκάζουν, ἐθόρυβα στὸ Διάστημα καθὼς κυλοῦν στὸ βάθος τῶν αἰώνων, τοὺς τυλίζουν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ: Τὴν τελευταία...

Ὑστερα βρίσκονται νὰ κυλιῶνται γεμάτοι ἐκπληξί στὴν πλαγιὰ ἐνὸς καταπράσινου λόφου, πάνω στὸ τρυφερὸ γρασίδι.

Στ' αὐτιά τους ἀντηχοῦν, ἤχοι ἀπὸ μακρυνὰ βούκινα κνηγῶν.

Τόσο όμοια είναι όλα όπως τα παρουσιάζουν οι κινηματογράφοι στα καλά ιπποτικά έργα που ο Σάμ ξεγελιέται την πρώτη φορά και μουρμουρίζει στενοχωρημένος στο φίλο του:

— Ω, Πήτ! Δεν προλάβαμε την αρχή!

— Τι έκανε λέει, Σάμ;

— Λέω - δεν βλέπεις - το έργο έχει αρχίσει!

Δεν προλαβαίνουν όμως να πουν περισσότερα γιατί άξαφνα ακούν μιὰ άγρια φωνή και στρέφουν κι' οι δυο τρομαγμένοι.

— Τι γυρεύετε πάλι έσείς, παλιόπαιδα μέσα στο κτήμα του παντοδυναμου κόμη Χέρμπερτ Ούϊλκοξ; Δεν ξέρετε πώς ή λαθροθηρία απογορεύεται με θάνατο ή μήπως σάς έστειλε κανείς από τους έχθρους του για κατασκόπους; Χμ! Μάλλον αυτό μου φαίνεται πιο πιθανό! Για έλάτε μαζί μου και μην τολμήσετε να κάνετε καμιά άνοησία για τί χαθήκατε!

Και με τὰ λόγια αυτά τραβάει από τη θήκη που κρέμεται στη ζώνη της φανταχτερής στολής του, ένα ξίφος που το άτσάλι του γυαλοκοπεί απειλητικά.

Κονταρομαχία!

ΑΠΟ ΤΑ μούτρα του και μόνο δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις τι λογής άνθρωπος ή μάλλον τι τέρας με μορφή ανθρώπου - είναι αυτός ο κό-

μης Ούϊλκοξ.

Καθώς οδηγούν μπροστά του τους δυο συντρόφους με την πρώτη ματιά ο Πέτρος κι' ο Σάμ καταλαβαίνουν πώς την έχουν πολύ άσχημα και βρίσκονται σε τρομερό κίνδυνο, ακόμα δεν πάτησαν καλά - καλά στο χώμα της Σκωτίας του 1212.

Κι' εκείνου όμως τα μάτια άστράφτουν διαβολικά.

Φαίνεται πώς κάποια σατανική ιδέα έχει περάσει από το μυαλό του, καθώς βλέπει τὰ δυο άγόρια.

Σκύβει άμέσως και κάτι ψιθυρίζει στο αυτί ενός σωματούχου εύγενούς που στέκει δίπλα του και που χωρίς άμφιβολία είναι ο άρχηγός των σωματοφυλάκων του.

Κάτι του ψιθυρίζει στ' αυτί.

Εκείνου ή όψι φεγγεβολάει μόλις άκούει αυτό το «κάτι» και τὰ μάτια του παίρνουν στη στιγμή την ίδια σατανική λάμψη, που έχουν και τὰ μάτια του κυρίου του.

Ύστερα ο σέρ Χέρμπερτ Ούϊλκοξ ξανακάθεται άναπαυτικά στην πολυθρόνα του που μοιάζει με θρόνο και ρωτάει κυττάζοντας στα μάτια τους «χρονοναύτες» μας:

— Ποιοι είσαστ' έσείς; Ποιός σάς έστειλε να με κατασκοπεύσετε;

— Κανείς, άποκρίνεται, θαρρετά ο Πέτρος. Έμείς ταξιδεύουμε συνεχώς με τον φίλο μου, για να γνωρίσουμε τον κόσμο!... Έτσι βρεθήκαμε και μέσα στα κτήματά σας!

Λές καί ἔχει πῆ τὸ πιὸ πετυχημένο ἀστείο τοῦ κόσμου ὁ Πέτρος.

Ὁ κόμης Οὐίλκοξ σπαράζει ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὸ ἴδιο κι' ὁ εὐγενὴς πού στέκει στὸ πλάϊ του.

— «Βρεθήκατε» λοιπὸν μέσα στὰ κτήματά μου ἔ; γρυλλίζει μὲ ξαφνικό, τρομερό θυμὸ. Πιὸ ἡλίθια δικαιολογία, δὲν ξανάκουσα ποτέ! Μόνο πούλ' ἂν εἴσαστε θὰ μπορούσατε νὰ «βρεθῆτε» σ' αὐτὸ τὸ μέρος πού τὸ περιτριγυρίζουν πανύψηλα κάστρα, καὶ τὸ φρουροῦν ἑκατοντάδες στρατιῶτες ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές!

Ὁ Πέτρος κυττάζει τὸν Σάμ κι' ὁ Σάμ τὸν Πέτρο καὶ καταλαβαίνουν κι' οἱ δυὸ πὼς δὲν τὰ πάνε καθόλου καλά. Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ σερ Οὐίλκοξ πέφτουν πάνω στὰ παγούρια πού κρέμονται στὴ μέση τοῦ Σάμ:

— Τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα ἐσύ;

— Ποιὸς; Ἐγώ; λέει κομπιάζοντας τὸ κομικὸ ἀγόρι.

— Ναί; ἐσύ, ἡλίθιε! Τ' εἶν' αὐτὰ τὸ δοχεῖα;

— Πρόσεχε τὰ λόγια σου μὴ σοῦ σφεντυίσω κανένα στό... δοξαπατρί!, τοῦ κάνει ὁ Σάμ προσδεβλημένους.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα μελανιάζει ἀπ' τὸ κακό του, ἀλλὰ μ' ὅλ' αὐτὰ ὅταν ὁ ἄλλος πού στέκει δίπλα του, κάνει νὰ τραθήξῃ τὸ σπαθί του, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐπὶ τόπου τὴν ἀνήκουστη αὐθάδεια τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν σταματάει.

— Μὲ συγχωρεῖς πού σοῦ μίλησα ἀπρεπῶς λέει σαρκαστικά στὸν Σάμ. Θὰ εἶσαι τὸ χωρὶς ἄλλο κανένας εὐγενὴς μεταμφιεσμένος! Τὸ βρήκα;

— Καὶ βέβαια εἶμαι εὐγενής!, ἀποκρίνεται θυμωμένος ὁ Σάμ. Ὅχι μόνο εὐγενὴς ἀλλὰ εὐγενέστατος! Ὁλοιοὶ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν εὐγένειά μου!

Τὰ μάτια τοῦ Οὐίλκοξ ἀστράφτουν.

— Εὐγενέστατος!, φωνάζει θριαμβευτικά. «Εὐγενέστατος» εἶναι ἓνας δούκας! Τ' ἀκούσατε ὅλοι, πιστοὶ μου, πὼς εἶναι δούκας; Ἄρα μπορῶ νὰ μονομαχήσω μαζί του! Οἱ κανόνες τῆς ἱπποσύνης μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν! Νὰ τὸν μεταφέρετε ἀμέσως στὴν πίστα τῶν κονταρομαχιῶν!

Ὁ Πέτρος πού δὲν ἔχει μὴ λήσῃ τόση ὥρα, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔχουν ἀπευθύνει τὸν λόγο προσπαθεῖ νὰ ἐπέμβῃ τώρα, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ φίλου του ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει, γιὰτὶ ὁ σερ Χέρμπερτ Οὐίλκοξ φωνάζει τὴν ἴδια στιγμὴ:

— Συλλάβετε τὸν ἄλλον καὶ δέστε τον γερά!

Τοῦ κάκου τὸ ἀτρόμητο ἀγόρι προσπαθεῖ ν' ἀντισταθῇ - ὅπως ἐξ ἄλλου κι' ὁ φίλος του.

Οἱ σιδηρόφρακτοι στρατιῶτες τοῦ κόμητος Οὐίλκοξ πού τοὺς ἐπιτίθενται, εἶναι πάρα πολλοὶ καὶ οἱ θαρραλεὲς πανοπλίες πού τοὺς σκεπάζουν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, δὲν ἐπιτρέπουν στὰ δυὸ ἀγό-

ρια νὰ χρησιμοποιήσουν κανένα ἀπὸ τὰ κόλπα τους στὸ ζίου - ζήτσου...

Σὲ δυὸ λεπτὰ βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα καὶ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ σαλέψουν.

Ὁ σὲρ Οὐίλκοξ φαίνεται ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος.

— Σήμερα εἶναι μιὰ μεγάλη μέρα, λέει στὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουράς του. Ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος μοῦ ἔστειλαν αὐτὸν τὸν ἡλίθιο γιὰ νὰ με βοηθήσει νὰ πηδήξω καὶ τὸ τελευταῖο ἐμπόδιο πρὶν ἀπὸ τὸ Στέμμα! Οἱ ἐλάχιστοι εὐγενεῖς ποὺ μένουν ἀκόμα πιστοὶ στὸν βασιλῆα Ριχάρδο εἶναι γὰρ πιστεύουν σ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη προφητεία ποὺ λέει

πὼς θὰ μονομαχήσω μ' ἕναν παράξενο ἱππότη ποὺ θά'χει, ἔρθει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ με τιμωρήσῃ! Λοιπὸν ἐτοῦτος ἐδῶ ὁ βλάκας συγκεντρώνει ὅλα τὰ προσόντα: Καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔπεσε καὶ θὰ μονομαχήσῃ μαζί μου, γιὰτὶ διαφορετικὰ θὰ ἀποκεφαλίσω ἀμέσως τὸν φίλο σου καὶ εὐγενὴς εἶναι ὥστε νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κονταρομαχία μαζί του καὶ ἀρκετὰ ἡλιθίος ὥστε νὰ τὸν ξεκοιλιάσω μὲ τὴν πρώτη! Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ξανάχῃ πιᾶσει κοντάρι στὰ χεῖρά του!

Γελάει σαρδόνια καὶ φωνάζει σὰν τρελλός:

— Μόλις λοιπὸν νικήσω,

Ὁ Σάμ γυρίζει, τὸν βλέπει καί... βάζει τὰ κλάματα!

Μπαίνουν σέ μιὰ στοά σκαμμένη στὸν δρόχο...

καὶ τὸν... Ἀρχάγγελο πού
θάχῃ ἔρθει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς
δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς πού νὰ μὴ
σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστά
μου! Τότε θὰ βάλω νὰ πε-
τάξουν τὸν αἰχμάλωτό μου Ρι-
χάρδο στὰ λιοντάρια καὶ θὰ
στεφθῶ ἀμέσως βασιλιάς! Εἰ-
δοποιήστε ὅλους τοὺς εὐγε-
νεῖς μου, νὰ μαζετοῦν στὴν
πίστα τῶν μονομαχιῶν! Καὶ
εἰδοποιήστε καὶ τοὺς ἀντιπά-
λους μου, νᾶρθουν κι' αὐτοί!
Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ κανεὶς!
Πρέπει ὅλοι νὰ ἴδουν μὲ τὰ
μάτια τους αὐτὴ τὴ νίκη μου!
Ὅσο γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ζῶον-
καὶ δείχνει τὸν Σάμ - νὰ τοῦ
δρῆτε μιὰ πανοπλία πού νὰ
τοῦ σκεπάζει ἡ κουκούλα της

ὅλο τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ μὴν
παρατηρήσῃ κανεὶς πὼς εἶναι
ἓνας θλάκας καὶ πολὺ νεα-
ρός! Ὅταν συγκεντρωθοῦν
ὅλοι, νὰ σημάνουν τὰ βούκινα
καὶ ν' ἀνοίξουν οἱ πύλες γιὰ
νὰ μπῇ κι' ὁ λαός μου, νὰ κα-
ταλάβῃ τίς κερκίδες! Ὅσο
πιὸ πολλοὶ παρακολουθήσουν
τὴ μονομαχία μου, τόσο πὸ
στέρεα θάναί ἡ βάσις τῆς βα-
σιλείας μου! Κανεὶς δὲν θὰ
τολμήσῃ πιά, νὰ μιλήσῃ γιὰ
ἓναν ἀνόητο θρύλο!

Ὁ... Ἀρχάγγελος!

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ μέσα στὸ
ὕγρὸ κελλὶ τῆς πέτρινης φυ-

λακής περιμένουν οί δυο άγαπημένοι φίλοι.

Οί ώρες δέν θέλουν νά περάσουν.

Τά δευτερόλεπτα κυλούν δύσκολα.

Βαρειά...

Άκούν ώς καί τόν χτύπο από τίς καρδιές τούτες.

Ο Πέτρος νοιώθει πολύ μεγαλύτερη άγωνία γιά τόν Σάμ, γιατί ή τύχη του φίλου του φαίνεται πιο άβέβαιη από τη δική του.

— Σάμ, δέν πρέπει νά δεχτής νά μονομαχήσης μ' αυτόν τόν άπαίσιο άνθρωπο! μουρμουρίζει κάθε τόσο. Θά είναι μια καθαρή δολοφονία! Αυτός έχει μεγαλώσει με τίς εξομαχίες καί τίς κονταρομαχίες... Έσύ δέν έχεις ιδέα απ' αυτά...

Ο Σάμ δέν άποκρίνεται.

— Άσε με στη μαυρίλα μου! τού λέει μονάχα καμιά φορά άποφασίζοντας ν' άνοίξη τó στόμα του.

— Φοβάσαι;

— Τι νά φοβηθώ; Αυτόν τόν ξυλάρα; Δέν θάμαστε με τά καλά μας, παιδάκι μου!

— Μά είπες γιά τη «μαυρίλα» σου καί...

— Τό είπα γιά τά χέρια μου πού είναι δεμένα στην πλάτη μου καί δέν μπορώ νά πω λίγο γαλατάκι!

— Ω, Σάμ! Είσαι άδιόρθωτος! Μην τó κάνης γιά μένα! Θάχω τύψεις μετά! Έτσι κι' άλλοιώς θά με σκοτώσει καί' έμένα ύστερα! Δέν πρέπει νά τόν αφήσης νά σε δολοφονήσει!

— Άσε νά δούμε τι θά γίνει!, λέει ό Σάμ άνόρεχτα έπειδή τó μυαλό του θρίσκειται συνεχώς στο γάλα, πού είναι εκεί στή μέση του καί δέν μπορεί ν' άπλώση τó χέρι του, γιά νά πιή έστω μια γουλιά. Μπορεί νά περάσουν οί δυο ώρες καί νά γλυτώσωμε κι' οί δυο... Κι' αυτό όμως νά μη συμβή πάλι μπορεί έσύ νά προλάβης νά σωθής...

— Δέν θέλω νά τó κάνης αυτό! Δέν θά σου τó συγχωρήσω ποτέ!

— Πρέπει κάποιος νά μείνει γιά νά έπιστρέψη κοντά στο «Βέλος», τó ξεχνάς Πήτ; Καί αυτός ό κάποιος πρέπει νάσαι έσύ!

— Σ' αυτή την περίπτωση δέν έχει καμιά σημασία ποιός από τούς δυο μας θά είναι άποκρίνεται τó Έλληνόπουλο. Για νά τó χαλάσης, μου φαίνεται πώς μπορείς νά τά καταφέρης κι' έσύ καί καλύτερα μάλιστα από μένα!

— Δέν λέω όχι. Σ' αυτές τίς δουλειές είμαι μανά!, λέει με περηφάνεια τó κωμικό άγόρι. Όμως μου φαίνεται πώς αυτός ό θλάκας ό σέρ Ού'λκοξ άποφάσισε γιά λογαριασμό μας ποιός από τούς δυο μας θά μείνη ζωντανός! Από την άρχή μ' έβαλε στο μάτι!

— Σάμ!...

— Δέν θάχη πλάκες Πήτ, τόν διακόπτει εκείνος, νά τού δώσω μια με τó κοντάρι καί νά τόν φέρω κορώνα - γράμματα; Καταλαβαίνεις τι έχει νά γίνει, άν συμβή κάτι τέ-

ἴδιο; Ἀσφαλῶς θὰ μὲ παρασημοφορήσῃ κι' ὁ βασιλιάς Ριχάρδος - ἀλλὰ νὰ μού πῃς τί νὰ τὸ κάνω τὸ παράσημο, ἀφοῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ πάρω μαζί μου! Ἐχω τὴ γνώμη, Πήτ πὼς δὲν παραπειράζει πού θὰ χαλάσης τὸ «Βέλος» γιατί ἔχει ἓνα σωρὸ ἐλαττώματα! Τὴν ἄλλη φορὰ πού θὰ φτιάξης τὸ καινούργιο νὰ προβλέψῃς νὰ μποροῦν νὰ περνᾶνε καὶ τὰ μέταλλα ἀνάμεσα στὸν Χρόνο. Θάναί πολὺ πιὸ ἐξυπηρετικό.

Ὁ Πέτρος δὲν προλαβαίνει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς τοὺς ἀνοίγει.

Ἀπ' τὸ ἀνοιγμά της ἀκούγεται ὁ ἦχος πού βγάζουν τὰ βούκινα.

— Οἱ ἐπίσημοι ἔφτασαν!, λέει ὁ Σάμ μὲ μιὰ εὐθυμία πού ὁ φίλος του δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πού τὴ βρίσκει ἀλλὰ πού τὸν ἀναγκάζει κιόλας νὰ κυπτάξῃ τὸ κωμικὸ ἀγὸς γεμάτος θαυμασμό γιὰ τὸ κουράγιο του.

— Σάμ, μουρμουρίζει καθῶς σιδηρόφρακτοι φρουροὶ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τοὺς. Γιὰ τελευταία φορὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ δεχτῇς νὰ μονομαχήσης μ' αὐτὸν τὸν δολοφόνου!

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοὺ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι Πήτ καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μὲ συνχωρήσῃς παρ' ὅλ' αὐτὰ πού λές! Πάντα δὲν εἶχα ἄλλο, ὄνειρο, ἀπὸ τὸ νὰ κάνω κι' ἐγὼ μιὰ κονταρομαχία, σὰν

κι' αὐτὲς πού βλέπω στὸν κινηματογράφο!...

Οἱ φρουροὶ τοὺς κόβουν ἐκείνῃ τῇ στιγμή τὰ σχοινιά πού τοὺς δένουν τὰ πόδια.

Τοὺς ἀφήνουν μόνο τὰ χέρια δεμένα καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ περπατήσουν καὶ νὰ βιοῦν ἀπὸ ἐκεῖνὸ τὸ κελλὶ, σπρώχνοντάς τοὺς μὲ τίς αἰχμές τῶν σπαθιῶν τοὺς.

Καὶ τότε τοὺς χωρίζουν.

Τὸν Πέτρο τὸν ὀδηγοῦν ἀπὸ ἓναν στενὸ καὶ μισοσκοτεινο δίαδρομο πού καταλήγει σὲ μιὰ πόρτα καὶ ἀπ' αὐτὴν τὸν βγάζουν στὴν πίστα τῶν κονταρομαχιῶν.

Πᾶνε καὶ τὸν δένουν σ' ἓναν πᾶσαλλο μπροστὰ στὴν κερκίδα τῶν ἐπισήμων καὶ ἀκριβῶς μπροστὰ στὴ θέσι τοῦ κόμητος Οὐίλκνς ὅπου οἱ χρυσοκέντητες πορφύρες κι' ἓνα στέμμα πού περιμένει πάνω σ' ἓνα βελουδένιο μαξηλάρι, δείχνουν πὼς ὁ κακούργος αὐτὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ στεφθῇ βασιλιάς τῆς Σκωτίας ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Σάμ...

Ὁ Πέτρος μὲ τὴν καρδιά γεμάτῃ ἀγωνία τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του.

Ξέρει πὼς καὶ νὰ φωνάξῃ δὲν πρόκειται νὰ κερδίσῃ τίποτα καὶ γι' αὐτὸ σωπαίνει καὶ περιμένει.

Προσεύχεται ν' ἀργήσουν, νὰ φανοῦν οἱ μονομάχοι, γιατί καταλαβαίνει πὼς δὲν ἔχουν περάσει ἀκόμα οἱ δυὸ ὥρες πού θάταν ἡ σωτηρία

για τὸν φίλο του καὶ γι' αὐτόν.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ Σάμ ἔχει ὀδηγηθῆ σὲ μιὰ μεγάλη πολυχρωμὴ σκηνή, ὅπου τοῦ λύνουν καὶ τὰ χέρια καὶ ἓνα ὁλόκληρο συνεργεῖο ἀπὸ δούλους τοῦ φοροῦν τὴ βαρεῖα ἀπὸ γαλάζιο μέταλλο πανοπλία του.

Μὲ γερανὸ ἀνεβάζουν τὸν ἀσήκωτο σιδερένιο θώρακα, γιὰ νὰ τοῦ τὸν φορέσουν ἀφοῦ τὸν ἀνεβάζουν ὁλόκληρον πάλιν στὸ ἄλογο.

Ὁ Σάμ χασκογελάει μ' ὄλα αὐτά.

— Καλαμπούρι ἔχετε, ἀγοράκια!, τοὺς φωνάζει. Ἐσείς γινόσαστε... κονσέρβα, γιὰ νὰ πᾶτε νὰ πολεμήσετε!

Τελικὰ ὅμως οἱ ἐτοίμασιες τελειώνουν.

Κάποιος δούλος τοῦ δίνει τὸ κοντάρι του.

Ὁ Σάμ πᾶει νὰ τὸ πιάσῃ ἀλλὰ δέν... μπορεί νὰ σαλέψῃ τὸ χέρι του.

Τὰ ματάκια του γουρλώνουν ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Κάτι ἔπαθε τὸ χέρι μου! Τὸ χεράκι μου!, τσιρίζει. Πάστηκε! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κουνήσω ρούπι!

Οἱ δούλοι γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους.

— Δὲν ἔπαθε τίποτα τὸ χέρι σου ἀλλὰ ἡ πανοπλία, εἶναι βαρεῖα!, τοῦ λένε. Βάλε κι' ἄλλη δύναμι!

Πραγματικά, στὸ τέλος ὁ Σάμ καταφέρνει καὶ τὸ σηκώνει μερικοὺς πόντους καὶ πιάνει τὸ πελώριο κοντάρι.

— Βρὲ παιδιά! Πολὺ μὲ

βαραίνει ἡ στολή μου!, φωνάζει ἀνήσυχος. Δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ μ' ὅλ' αὐτά! Βγάλτε μου τίποτα ποῦ νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ν' ἀλαφρώσω λιγάκι! Νά: Βγάλτε ἐκεῖνο τὸ κόκκινο φτερὸ ἀπὸ τὴν περικεφαλαία μου!

Ὅλοι νομίζουν πῶς ἄστειεῦται καὶ τὰ γέλια ποῦ γίνονται: εἶναι ἄνευ προηγουμένου.

Τοῦ δίνουν μιὰ σπρωξιὰ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρίσκεται στὴν ἄκρῃ τῆς πίστας καὶ ἀπέναντι σ' ἓναν ἄλλο σιδερόφρακτο καβαλλάρη ποῦ περιμένει στὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τοῦ «διαδρόμου».

Τὸ σύνθημα δίνεται σχεδὸν ἀμέσως, ἀφοῦ ἓνας κήρυκας ἀνεγγέλει ποιοὶ θάνατι οἱ μονομάχοι:

— Θὰ πολεμήσουν μέχρι θανάτου, ὁ σὲρ Χέρμπερτ Οὐίλκοξ, κόμης τῆς Γλασκώβης καὶ ὁ ἱππότης Ἀρχάγγελος ποῦ θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνωνυμία του: ὡς τὸ τέλος τῆς μονομαχίας σύμφωνα μὲ τοὺς, κανόνες τῆς Ἱπποσύνης!

Ἐνας βουερὸς ψίθυρος ἀνεβαίνει στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν κερκίδων ποῦ ἔχει καταλάβει ὁ λαός.

Ὅλοι καταλαβαίνουν πολὺ καλὰ τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμο γιὰτὶ ὅλοι γνωρίζουν τὴν περίφημη προφητεία καὶ ξέρουν πῶς αὐτὸς ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης εἶναι ἡ τελευταία τους ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ σὲρ Χέρμπερτ...

Τὰ βούκινα ἤχουν πάλι.
Κάποιος σπρώχνει τὸ ἄλο-
γο τοῦ Σάμ κι' ἐκεῖνο ξεκι-
νάει.

Ἄπ' ἀπέναντι ξεκινάει καὶ
τὸ ἄλογο τοῦ Οὐϊλκοξ.

Σιγὴ ἀπλώνεται παντοῦ.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸν πάσα-
λό ποὺ εἶναι δεμένος, παρα-
καλουθεῖ μὲ τὰ μάτια γουρ-
λωμένα ἀπ' τὸν τρόπο.

Εἶναι βέβαιος πὼς θὰ δῇ
τὸν φίλο του νὰ σωριάζεται
νεκρός, λίγα λεπτά πρὶν ἀπὸ
τὸ κλείσιμο τῶν δυὸ ὥρων,
ποὺ θὰ σήμαιναν τὴ σωτηρία
τους καὶ ἡ καρδιά του σπα-
ράζει.

Τ' ἄλογα προχωροῦν μὲ
γοργὸ καλπασμό.

Οἱ δυὸ καθαλλάρηδες μὲ τὰ
κοντάρια ὑψωμένα τὰ χαμη-
λώνουν τώρα ὅσο πλησιάζουν
ὁ ἓνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ πά-
ρουν σκοπευτικὴ γραμμὴ.

Τὴν ἀπόστασι τὴν κατα-
πίνουν τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων
μ' ἓναν ρυθμικὸ κρότο.

Λίγα μέτρα θέλουν πιά
γιὰ νὰ διασταυρωθοῦν οἱ αἰ-
χμηεῖς τῶν κονταριῶν τους.

Τὰ χεῖλη τοῦ Πέτρου ἀνοι-
γοκλείνουν συνεχῶς μουρμου-
ρίζοντας προσευχές, ἐνῶ τὸ
πρόσωπό του εἶναι πιὸ χλωμὸ
κι' ἀπὸ πεθαμένου.

Ξαφνικά, ἀκούγεται ἓνα δυ
νατὸ «κράκ» καὶ μιὰ τσιρι-
χτὴ φωνή.

Ὁ Σάμ ποὺ ἔχει γεῖρει πιὸ
πολὺ ἀπ' ὅτι πρέπει γιὰ νὰ
σημαδέψῃ τὸν ἀντίπαλό του
δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ
τεράστιο βάρος τῆς πανοπλί-
ας του καὶ ὁ... Ἀρχάγγελος

ἔρχεται κάτω σωρὸ - κουβά-
ρι!

Τὸ κοντάρι τοῦ Οὐϊλκοξ
περνáει ξυστὰ ἀπὸ πάνω του
καθὼς ἔχει πᾶσει.

Μιὰ φωνὴ φρίκης ξεσηκώ-
νεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ
λαοῦ καὶ ξεκαρδιστικὰ γέλια
ἀπὸ τὴν κερκίδα ποὺ ἔχουν,
καταλάβει οἱ ὄπαδοι τοῦ Οὐ-
ϊλκοξ.

Ὡστόσο τὸ σπᾶσιμο τοῦ
λουριοῦ τὸ ἔχουν δῇ οἱ κρι-
τὲς ποὺ ἀναγγέλουν ὅτι ἐπει-
δὴ πρόκειται γιὰ ἀτύχημα θὰ
ξαναδέσουν τὸ πόδι τοῦ Ἀρ-
χάγγελου στὸν ἀναβατήρα
καὶ ἡ μονομαχία θὰ συνεχι-
στῇ.

Ὁ ἀντίπαλος περιμένει
στὴν ἄλλη πλευρὰ.

Ὁ Σάμ μόλις τὸν πλησιάζ-
ζουν τσιρίζει θυμωμένος:

— Βγάλτε μου αὐτὰ τὰ
παλιοσιδέρα! Δὲν μπορῶ νὰ
σαλέψω!

Οἱ δοῦλοι τὸν κυττάζουν μὲ
γουρλωμένα μάτια.

— Θὰ μονομαχήσετε χω-
ρὶς πανοπλία; Εἶναι καθαρὴ
αὐτοκτονία;, φωνάζουν πα-
νιασμένοι.

— Αὐτὸ ποὺ σὰς λέω!
Ἀλλοιῶς δὲν πάω ποιθενά!
Καὶ δώστε μου κι' ἐκεῖνο τὸ
παγουράκι νὰ τραβήξω μιὰ
γουλιά!

Ὅλα γίνονται ὅπως τὰ
λέει.

Ὁ Οὐϊλκοξ βρίσκεται μα-
κριὰ γιὰ νὰ μάθῃ τί συμβαί-
νει καὶ νὰ τὸ ἀπαγορεύσῃ.

Ὅταν μόνο βλέπει τὸν Σάμ
νᾶρχεται μὲ τὸ πουκαμισάκι
ἀπὸ ἀπέναντί του ἀκάθεκτος

μελανιάζει από τὸ κακὸ τοῦ, γὰρ τὸ πλῆθος θὰ δῇ πόσο νέος εἶναι ὁ ἀντίπαλός του ἀλλὰ δὲν μπορεῖ πιά νὰ κάνη τίποτα.

Χύνεται σὰν μανιασμένος ταῦρος πρὸς τὸ μέρος του.

Μιά τρομερὴ κραυγὴ ἀνυπόκριτου θαυμασμοῦ ξεσηκώνεται ἀπ' τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν κερκίδα τῶν εὐγενῶν τούτῃ τῇ φορᾷ, γιὰ τὸ θάρρος τοῦ «Ἀρχάγγελου».

Ὁ Πέτρος εἶναι ὁ μόνος ποὺ θάθελε νὰ τραβήξῃ τὰ μαλλιὰ του ἀλλὰ δὲν μπορεῖ γιὰτὶ τὰ χέρια του εἶναι δεμένα.

Καὶ οἱ δυὸ καθαλλάρηδες ζυγώνουν πάλι.

Τούτῃ τῇ φορᾷ ὁ Σὰμ εἶναι ἀνάλαφρος, τρέχει περισσότερο.

Ἡ ἀπόστασις ποὺ τοὺς χωρίζει μικραίνει μὲ ἀφάνταστὴ γρηγορόδα.

Δυὸ - τρία μέτρα πάλι τοὺς χωρίζουν.

Ὁ Πέτρος κλείνει τὰ μάτια.

Ταυτόχρονα μιὰ τρομακτικὴ ἰσχυρὴ ξεσηκώνεται ἀπ' τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν ἐκείνης τῆς ἱστορικῆς μονομαχίας.

Ὁ ἄγνωστος καθαλλάρης δυὸ μέτρα μόλις πρὶν ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, ἐξαφανίζεται σὰν ἀέρας, πάνω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του!

Τὸ κοντάρι ποὺ κρατοῦσε πέφτει στὴ γῆ μὲ τὸ πίσω μέρος του καὶ ἡ αἰχμὴ του σηκώνεται ψηλά.

Ὁ σὲρ Οὐίλκοξ βγαίνει μιὰ φωνὴ καὶ γουρλώνει τὰ μάτια σὰν νὰ βλέπῃ ἐφιάλτη. Ψάχνει νὰ βρῇ τὸν ἀντίπαλό του καὶ δὲν προσέχει ἐκεῖνο τὸ κοντάρι.

Μὲ ὅλη του τὴν ὁρμὴ πάει καὶ πέφτει πάνω στὴν αἰχμὴ του καὶ ὅπως τὸ πίσω του μέρος ἔχει ἀκουμπήσει στὴ γῆ καὶ στηρίζεται σ' αὐτήν, τὸ χοντρὸ μέταλλο τρυπάει τὴ λαμαρίνα τοῦ θώρακά του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴ ράχι του!

Ὁ δολοφόνος εὐγενῆς, σωριάζεται νεκρὸς μ' ἓνα φριχτὸ βόγγο.

Οἱ ὑπόλοιποι ἀπὸ τὴν κερκίδα τῶν ἐπισήμων παρατηροῦν μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ ἀδειο ἄλογο τοῦ «Ἀρχάγγελου»...

Ὁ λαὸς ἀντίκρου σταυροκοπείται καὶ στὸν ἀέρα ξεσηκώνονται κραυγές, ποὺ ζητοῦν νὰ πάρῃ τὴ θέσι του στὴν ἐξέδρα ὁ βασιλιάς Ριχάρδος!

Καὶ πραγματικὰ ὁ βασιλιάς αὐτὸς μένει πιά στὸ θρόνο ὡς τὸν θάνατό του γιὰτὶ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ διεκδικήσῃ τὸ Στέμμα του, ποὺ τὸ ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τους οἱ Οὐρανοί...

Κι' ἐπὶ βασιλείας του ἡ Σκωτία περνᾷ πολλὰ εὖτυχισμένα χρόνια.

Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Πέτρος κι' ὁ Σὰμ βρίσκονται στὸ κρυφὸ ἐργαστήριό τους καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ χέρι ποὺ δὲν τρέμει καθόλου

ἀρχίζει τὴν καταστροφὴ τοῦ «Βέλους».

Σὲ λίγες ὥρες τὸ ὑπέρροχο μηχανήμα ποὺ ταξιδεύει στὸ Παρελθόν, δὲν ὑπάρχει, πιά.

Ὁ Σὰμ βρίσκεται στὰ μαῦρα του πανιά.

Ὁ Πέτρος πηγαίνει κοντὰ του καὶ τὸν χτυπάει παρήγορα στὸν ὦμο.

— Μὴ στεναχωριέσαι!, τοῦ λέει. Τώρα μᾶς περιμένει

μελέτη γιὰ μερικὰ χρόνια... Τὸ «Βέλος» ὅμως μπορεῖ νὰ ἀναστηθῇ!... Μὴν ξεχνᾶς πῶς μοὺ μένουν τὰ σχέδιά του καὶ αὐτὰ μποροῦν νὰ κρυφτοῦν εὐκολώτερα ἀπ' ὀλόκληρο ἐκεῖνο τὸ μηχανήμα...

Κάποια μέρα ἴσως πάλι ταξιδεύσωμε παρέα, νὰ γνωρίσωμε μαγικὲς χώρες ποὺ ἔχουν χαθῇ στὴν πυκνὴ ὀμίχλη τῶν αἰώνων...

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες μας ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μικροῦ Ἡρώος, Ὑπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξή, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἑμπορικῆς σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἑγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Μαναρίδη, Κ. Καρατάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπτελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀρ. 2.

ΣΙΔΝΕ-Υ. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ-Ι-ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθην. Τύπου.

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 8 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφυγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Με τὸ τεύχος αὐτό, κλείνει ὁ κύκλος τῶν περιπετειῶν τοῦ «ΒΕΛΟΥΣ», ποὺ σχηματίζουν ἓνα πολὺ κομψό, διασκεδαστικὸ καὶ διδακτικὸ βιβλίο. Όσοι ἀναγνώσται μας βέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους σὲ τόμο, νὰ τὰ φέρουν ἢ νὰ τὰ στείλουν στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ πλοῖο ποὺ τρέχει στοὺς αἰῶνες.	5) Ἡ αἰχμάλωτη Ἑλληνοπούλα.
2) Ἡ Ἀτλαντίδα καταποντίζεται	6) Τὸ μυστήριον τῶν Ἴνκας
3) Περιπέτεια στὸ 1000 π.Χ.	7) Ἡ Κίρκη, ὁ Σάμ καὶ... τὸ Γουρουνάκι
4) Τὸ «Βέλος» κινδυνεύει.	8) Ὁ Σάμ κονταρομάχος

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

